

YÖK ve YÖK düzenine karşı 6 Kasım'da alanlara!

YÖK'ün kuruluşunun 36. yılındayız. 36 yıllık faşist darbe artığı YÖK, süreç içerisinde çeşitli değişikliklere uğrasa da bugün aynı misyonla yoluna devam ediyor. Üniversiteler 1980 askeri faşist darbesiyle asker postalları altında ezilirken, 36 yıl ardından geçtiğimiz aylarda KHK'larla ihraç edi-

len akademisyenlerin cübbelerini bu kez polis postalları ezdi. 80 askeri faşist darbesinin ardından çıkarılan 1402 yasasıyla binlerce akademisyen ve kamu emekçisi görevden uzaklaştırılırken bugün de yayınlanan onlarca KHK'yla binlerce ilerici akademisyen ve kamu emekçisi ihraç ediliyor.

s.20

Birleşik Metal-İş, son yapılan genel kurulun ardından birçok olayla anılmaya başladı.

Birleşik Metal-İş'te neler oluyor?

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 41
27 Ekim 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak12.net

Ekim Devrimi

100.YIL

100. yılında Sosyalist Ekim Devrimi'nin çağrısı

Gelecek mutlaka sosyalizm!

3

Mafyalaşmış devlet geleneği sürüyor

3 Kasım 1996'da Susurluk'ta bir kamyonun bir arabaya çarpması sonucu yaşanan "kaza" ile sermaye devletinin tüm pislikleri ortaya çıkmıştı.

4

Akşener ve İYİ Parti'si: Eski aktöre "yeni görev"

Düzen siyasetini yeniden dizayn etme çalışmaları kapsamında kurulan İYİ Parti'nin "yeni şeyler" iddiası tam bir aldatmacadır.

22

Referandumlar ve kapitalizmin çürümüşlüğü

Tarihsel belirlemeden tek bir sonuç çıkar: Ulusal sorunun çözümünün yolu kapitalist-emperyalist sistemin zincirlerinin parçalanmasından geçiyor.

"Devrimci partinin varlığı ve devrime hazırlığı devrimin geleceğidir!"

s.12

Şanlı devrimin, devrimci kadınları

s.18

100. Yılında Sosyalist Ekim Devrimi'nin çağrısı:

Gelecek mutlak sosyalizm!

Ekim Devrimi 100. Yılında dünya işçileri ile emekçilerini Yeni Ekimler'i yaratmaya çağırıyor. Çünkü kapitalizmin her gün yeniden ürettiği sorun ve musibetlerden kurtulmanın başka yolu bulunmuyor. İliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş bu sistem tarihin çöplüğüne atılmayı bekliyor. Zira her alanda etrafa zehirler saçarak insanlığın kitleler halinde kırılmasına sebep oluyor.

Atmosferi bu mikroplardan temizleyip kısımları durdurabilmek için, işçi sınıfının, devrimci partisi etrafında kenetlenip toplumun diğer emekçi kesimlerine önderlik rolünü oynayabilmesi şarttır. Bu Ekim Devrimi'nin en önemli güncel çağrısıdır. Zira kapitalizmi yıkıp yeni bir dünya kurma cüreti, bu tarihsel misyonu yerine getirebilme güç ve yeteneği sadece işçi sınıfında mevcuttur.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 100. yılında halen güncel, sarsıcı, ufuk açıcı ve aşılamaayan "büyük bir tarihsel olay" olma özelliğini koruyor. Aradan bir asır geçmesine rağmen Ekim Devrimi'nin bu üstün nitelikleriyle öne çıkabilmesi proleter sınıf karakterinden, marksist-leninist çizgisinden ve ihtilalci özünden kaynaklanıyor.

İşçi sınıfı önderliğinde gerçekleştirilen bu devrim çağımızda baskıya, sömürüye, ayrımcılığa maruz kalan tüm işçilere, emekçilere ve tüm ezilenlere yol gösteriyor. Ekim Devrimi'nin bu eşsizliği, devrimler tarihinde niteliksel bir sıçramaya tekabül etmesi ve yeni bir çağı başlatmasıyla belirgindir.

DEVİMLER SÜRECİNİN DORUĞU

Ekim Devrimi, 1648 İngiliz Devrimi'nden 1789 Fransız İhtilali'ne, 1830 Lyon ayaklanmasından 1844'te Silezya dokumacılarının ayaklanmasına, 1848 Devrimlerinden 1871 Paris Komünü'ne, 1905 Rus Devrimi'nden Çarlığı yıkan 1917 Şubat Devrimi'ne uzanan devrimler sürecinin doruğu oldu.

Bu devrimler ve başkaldırıları tarihsel gelişim sürecinin kritik aşamalarıydı. Buna karşın, 72 gün süren Paris Komünü'nü dışta tutarsak, hiçbiri, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırmayı veya insanın insan tarafından sömürüsüne son vermeyi hedeflemedi. Sömürücü sınıf veya sınıfların yerine yine sömürücü olan başkalarının geçmesiyle sonuçlandı.

Oysa Ekim Devrimi daha ilk adımda kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin mülklerine el koydu. Böylece insanın insan tarafından sömürüsüne imkan veren sistemi yerle bir etti. Büyük bir çığır açan bu devrimin ardından üretkenlerin yönettiği, üretilen değerlerin asalak azınlıkların kasalarına gitmediği, fakat toplumun gelişimi, eğitimi, sağlığı, refahı için kullanıldığı, halklar arasında kardeşliğin inşa edildiği yeni bir dünyanın kapıları açıldı.

İNSANLIK KAPİTALİST BARBARLIĞA MAHKUM DEĞİL

Sömürücü sınıfların çıkarları adına vaaz verenler, insan soyunun kapitalizme mahkum olduğu safsatasını döne döne önümüze sürüyorlar. Sermayenin

bu beslemeleri işçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin, kadınların ve tüm ezilenlerin "makus talihleri"ne boyun eğmesini istiyorlar. Kokuşmuş kapitalist düzenin "ebedi" olduğunu öne sürerek, güneşi balçıkla sıvamaya çalışıyorlar.

Ancak, tüm çırpınmalarına rağmen ne devrimlerin mirasını ortadan kaldıracak ne de tarihin akışını durdurabilirler. Bolşevik Partisi ile etle-tırnak misali birleşen Rusya işçi sınıfı, insanlığın kapitalist barbarlığa mahkum olmadığını 100 yıl önce ispatlamıştı.

Ekim Devrimi ile sömürücü sınıfların düzeni alaşağı edilmiş, yoksul köylülüğün desteği ile işçi sınıfı iktidarı kurulmuştur. Bolşevik Partisi önderliğindeki işçi sınıfı kuşatmaya, emperyalist saldırıya ve iç savaşa rağmen Sovyetler Birliği'ni kurabilmiş, ikinci paylaşım savaşında faşist Nazi ordularını ezmiş, uzay çağını başlatma onuruna erişmiştir. Bürokratik yozlaşmaya yenik düşmüş olsa bile, bu, Ekim Devrimi ve Sovyet iktidarının eşsiz kazanımlarının önemini zerre kadar azaltmaz. Bunlar halen insanlığın ulaşabildiği en ileri kazanımlardır ve gelecekte kurulacak sosyalizm için paha biçilmez deneyimler bırakmıştır.

DEVİRİM, KAPİTALİST İLİŞKİ VE ÇELİŞKİLERİN ZORUNLU SONUCUDUR

Ekim Devrimi emperyalist-kapitalist sistemin çelişki ve çatışmalarının mümkün, hatta zorunlu kıldığı tarihsel bir olaydır. Ekonomik kriz de, emperyalist paylaşım savaşı da, milyonların açlığı, sefaleti, yoksulluğu ve ölümü de kapitalizmin yarattığı musibetlerdir. Devrim kapitalizmin yarattığı ağır yıkımı aşmanın imkanı ve tek yolu olarak gündeme gelmiştir. İnsanlık, genel olarak üstesinden gelebileceği sorunları çözmek için gündemine alır. Devrim, kapitalizmin yarattığı sömürü, yağma, zorbalık, yıkım, savaş vb. tüm kötülükleri ortadan kaldıracak tek alternatiftir.

100 yıl önce devrimi mümkün kılan kapitalizmin yarattığı sorunlar yumağı çözülmek bir yana daha da karmaşık bir hal almıştır. Teknolojik gelişmenin silahlanma yarışı için seferber edilmesi, sistemin yıkıcılığını kat kat arttırmıştır. Servet ile sefalet arasındaki uçurum onlarca kat derinleşmiştir. Kapitalizm yine krizler, sosyal yıkımlar, çatışmalar, savaşlar

üretiyor. Sadece son altı yılda Ortadoğu halklarının başına gelenler, bu sistemin ne kadar acımasız ve yıkıcı olduğunu kanıtlamaya yeter. Ekim Devrimi nasıl bu ilişki ve çelişkilerin sonucu olduysa, içinde bulunduğumuz bunalımlar, savaşlar ile buna karşı mücadeleler ve başkaldırıları da Yeni Ekimler'in yeşereceği nesnel koşulları hazırlamaktadır. 2011'de patlak veren halk isyanları, bu sürece girişin provalarıdır aynı zamanda.

YENİ EKİMLER İÇİN İLERİ

Ekim Devrimi 100. yılında dünya işçileri ile emekçilerini Yeni Ekimler'i yaratmaya çağırıyor. Çünkü kapitalizmin her gün yeniden ürettiği sorun ve musibetlerden kurtulmanın başka yolu bulunmuyor. İliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş bu sistem tarihin çöplüğüne atılmayı bekliyor. Zira her alanda etrafa zehirler saçarak insanlığın kitleler halinde kırılmasına sebep oluyor.

Atmosferi bu mikroplardan temizleyip kısımları durdurabilmek için, işçi sınıfının, devrimci partisi etrafında kenetlenip toplumun diğer emekçi kesimlerine önderlik rolünü oynayabilmesi şarttır. Bu Ekim Devrimi'nin en önemli güncel çağrısıdır. Zira kapitalizmi yıkıp yeni bir dünya kurma cüreti, bu tarihsel misyonu yerine getirebilme güç ve yeteneği sadece işçi sınıfında mevcuttur.

GELECEK MUTLAK SOSYALİZM!

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet düzenine son verebilmek,

İnsanın insan tarafından sömürülüp köleleştirilmesini imkansız hale getirmek,

Yıkıcı savaşların, sömürgeciliğin, yağmacılığın nesnel koşullarını ortadan kaldırmak,

İnsanın dehasını ve üretkenliğini zorbalık ve sömürünün aracı olmaktan kurtarmak,

Bilimi, tekniği, yeni buluşları burjuvazinin elinde daha yıkıcı savaşların araçları olmaktan kurtarıp, yeni dünyanın inşasının dayanakları haline getirmek,

İnsanlığı içinde bulunduğu vahim durumdan kurtarıp, gerçek eşitlik, kardeşlik ve özgürlük içinde yaşayabileceği yeni bir toplum inşa etmek ve doğayla uyumlu yaşanabilecek bir dünya yaratmak için tek alternatif sosyalizmdir!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/42 * 3 Kasım 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 62174 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak12.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Mafyalaşmış devlet geleneği sürüyor, sistem çürüyor!

3 Kasım 1996'da Susurluk'ta bir kamyonun bir arabaya çarpması sonucu yaşanan "kaza" ile sermaye devletinin tüm pislikleri ortaya çıkmıştı. "Susurluk Skandalı" adıyla tarihe geçen bu "kaza" aslında "derin devlet"i değil, devletin kendisinin ne kadar mafyalaştığını, bir kontrgerilla devletine dönüştüğünü göstermişti. Diğer taraftan, çeteleşen devletin ortaya saçılan pisliklerine karşı 12 Eylül'ün ardından ilk defa günlerce süren, milyonlarca insanın katıldığı kitle gösterileri yaşanmış, milyonlarca insan daha aydınlık bir geleceğe duydukları özlemi "sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" şiarıyla gerçekleştirdikleri "ışık söndürme" eylemleri ile göstermişlerdi. Türkiye'nin hemen her yerinde gerçekleşen bu eylemlere katılan insan sayısı, eylemlerin doruk noktasında yaklaşık 30 milyonu buldu.

NE OLMUŞTU?

Susurluk'ta yaşanan "kaza"da, Mercedes'i kullanan İstanbul eski Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ, üzerinde "Mehmet Özbay" sahte kimliği bulunan, kırmızı bültenle aranan katilim sanığı Abdullah Çatlı ve "Melahat Özbay" sahte kimlikli, sevgilisi Gonca Us öldü. Hem kontrgerilla faaliyeti yürüten Bucak aşiretinin temsilcisi olup hem de DYP'den Şanlıurfa Milletvekili olan Sedat Bucak ise yaralı olarak kurtuldu. Çatlı, 39 yıl önce Ankara'nın Bahçelievler semtinde Türkiye İşçi Partisi üyesi yedi öğrencinin öldürüldüğü Bahçelievler Katliamı'nın ve Abdi İpekçi'nin katlinin de sorumluları arasındaydı.

"Kaza" sonrası kontrgerilla tetikçiliğini yapan aşiret lideri bir milletvekilinin, bir kontrgerilla tetikçisinin ve bir emniyet müdürünün olduğu araçtan suikast silahları çıkmış, bu kişilerin ve diğer kontrgerilla tetikçilerinin öncesinde ve

sonrasındaki ilişkileri bir süre basına dayansımıştı. Böylece mafyalaşan devlet görünür hale gelmişti.

Bu karanlık nedeniyle gelişen tepkilere karşı devletin yanıtı ise bilindiği gibi oldu. Meclis Araştırma(ma) Komisyonu kuruldu ve hızla yaşanan skandal kapatılmaya çalışıldı. Sonrasında devletin kendi içindeki hesaplaşmanın bir amacına dönüştürüldü. "Bin operasyon"la övünen ve '90'lı yıllara damgasını vuran kontrgerilla cinayetlerinin başlıca sorumlularından olan dönemin İçişleri Bakanı Mehmet Ağar istifa etti fakat aynı zamanda aklandı. Dönemin Başbakanı Tansu Çiller ise bu kazaya karışanlarla birlikte isimleri teşhir olan Haluk Kırıcı, Yeşil, İbrahim Şahin gibi tüm kontrgerilla tetikçilerini "kurşun atan da, kurşun yiyen de bizim için saygıyla anılır, onlar şerefli dirler" diyerek açıkça sahiplendi. Mafyalaşan devletin açığa çıkan karanlık yüzünü temize çıkarmak için İçişleri Bakanlığı görevine getirilen ve yıldızı tekrar parlatılan Meral Akşener ise Susurluk ile ortalığa saçılan pisliklerin üzerini örtmede gayet başarılı bir performans sergileyerek, bugün kendisine biçilen misyonu ne kadar hak ettiğini daha o günlerde göstermiş oldu.

Susurluk sonrası açığa çıkan devletin karanlık yüzü sonraki yıllarda gizlenmeye çalışıldı. On milyonlarca insanın ortaya koyduğu tepkinin içi boşaltılarak hedefinden saptırılmak istendi. Böylece devlet gerçeği gözlerden gizlenmeye çalışıldı. Oysa tamamıyla bir kontrgerilla devletine dönmüş, mafyalaşmış devlet gerçeğini gizlemek mümkün değildi. Çünkü devlet mekanizmasının kendisi tüm kurumlarıyla çürümüş, yozlaşmıştır.

Devletin bu bilinen yüzü, AKP'nin ilk yıllarında çizdiği liberal yüz ile (sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda) her ne kadar kapatılmaya çalışılsa da orta yerde duran gerçek asla saklanamamıştır. Kürt

halkına, devrimcilere, toplumsal muhalefete karşı uygulanan kontra yöntemleri, sıra düzen kükleri arasındaki çatışmaya gelince birbirlerine karşı kullanmaktan da geri durmamışlardır. Rakiplerini sindirmek için ortaya çıkan kasetler, gerek Ergenekon gerek "FETÖ" gerekçesiyle hayata geçirilen soruşturmalarda izlenen yöntem sermaye devletinin ve kendi menfaatlerini ayakta tutmaya çalışanların ne kadar çürüdüğünü fazlasıyla göstermektedir.

Düzen aktörlerinin yöntemi mafya yöntemi, dili ise mafya jargonudur. Erdoğan'ın "reis" ilan edilmesi, "racon kesilecekse ben keserim" demesi, istifa etmeyen belediye başkanlarını tehdit etmek için kullanılan yöntemler, aradan geçen zamanda mafyalaşan devletin değişmek bir tarafa daha da bayağılaştığını göstermektedir. Ancak bu mafyalaşmış devletten güç alan ve ona güç vermeye çalışan, adını "reis" diye değiştiren Sedat Peker gibileri de bu yozlaşmış ortamda kendilerine alan açabilmektedir.

"Çocuklar öldürülmesin" diyen öğretmenlere tutuklama kararı veren, işlerini isteyen akademisyen ve öğretmenleri tutuklayan mahkemeler; "Sözde aydınlık çanlar ilk önce sizin için çalacak. Oluk oluk kanlarınızı akıtacağız ve akan kanlarınızla duş alacağız!" diyerek barış istedikleri için hazırladıkları bildiriye imza atan akademisyenleri tehdit eden Sedat Peker gibilerine dokunmamaktadır.

Yaşananlar fazlasıyla göstermektedir ki Susurluk'ta açığa çıkan devlet gerçeği hâlâ yerli yerinde durmaktadır. Dahası, mafyalaşmış sermaye devleti bugünün koşullarında artık gizlenme ihtiyacı bile hissetmemektedir. Türkiye Cumhuriyeti 94. yılına sadece uygulamadaki mafya yöntemleriyle değil, jargonunu da kullanan bir devlet olarak girmiştir.

AKP iktidarı, bankaları besliyor

İşçi sınıfı ve emekçileri yoksulluk ve sefaletle sürükleyen ekonomi, "tırkıncı" işletilerek sermayeyi büyütme başka bir işe yaramıyor. AKP şeflerinin "yüksek faiz" ve "faiz lobisi" yalanları eşliğinde bankaların kârlarındaki artış sürüyor.

AKP hükümetinin teşvikleri ve Kredi Garanti Fonu desteğiyle önü açılan bankalar 2017'nin ilk 9 ayında 37,18 milyar lira net kâr etti. Geçtiğimiz yılın aynı döneminde 29,04 milyar lira kâr eden bankaların net kârlarında böylece yüzde 30'a yakın artış gerçekleşmiş oldu.

2016 yıl sonuna göre sektörün aktif büyüklüğü yüzde 11,8, krediler yüzde 15,0, menkul değerler toplamı da yüzde 6,9 oranında arttı.

BDDK tarafından yayınlanan bankacılık sektörü verilerine göre, sektörün aktif büyüklüğü 3 trilyon 53 milyar 882 milyon TL olurken, 2016 yıl sonuna kıyasla 322 milyar 846 milyon TL ile yüzde 11,8 oranında artış gerçekleşti.

AKP iktidarının teşvikleriyle şişirilen kredi balonu da verilere yansdı. 2017 yılının 9 aylık döneminde en büyük aktif kalemler olarak göze çarpan krediler yüzde 15 artış kaydederek 1 trilyon 993 milyar 944 milyon TL oldu.

Yüzde 6,9 oranında artışla birlikte menkul değerler toplamı da 375 milyar 730 milyon TL oldu.

Bu dönemde bankacılık sektörünün mevduat büyüklüğü 1 trilyon 635 milyar 260 milyon TL'ye ulaşırken, bu miktar yüzde 12,5 artışa denk düştü.

İŞ BANKASI'NDAN 305 MİLYAR KREDİ

Bu dönemdeki bilançosunu açıklayan İş Bankası, net kârının yüzde 23 oranında arttığını duyurdu. 2017 Eylül itibarıyla, bankanın aktif büyüklüğünün 346,4 milyar TL'ye ulaştığı açıklanırken, bunda yüzde 66 ile en büyük paya sahip olan nakdi krediler 9 aylık dönemde yüzde 12,4 artış kaydetti.

Kârlarını katlayan bankanın genel müdürü ise "ekonomiye destekleri" üzerine yaptığı açıklamada "İş Bankası'nın ekonomiye nakdi ve gayrinakdi krediler aracılığıyla verdiği destek 2017 yılı Eylül ayı itibarıyla toplam 304,8 milyar TL'ye ulaştı" ifadelerini kullandı.

Eski aktöre “yeni görev”

Düzenin siyaset arenasına İYİ Parti adında “yeni” bir parti daha dahil oldu. Kuruluşunu tamamlayan İYİ Parti ile Meral Akşener; “Şimdi yeni şeyler söylemek lazım” diyerek sahneye hızlı bir giriş yaptı. Emperyalistlerin ve Türkiye burjuvazisinin düzen siyasetini yeniden dizayn etme çalışmaları kapsamında kurulan bu İYİ Parti’nin “yeni şeyler” iddiası ise tam bir aldatmacadır.

NE GİBİ “YENİ” ŞEYLER?

Türkiye’nin, özellikle hileli referandum sonrasında belirgin hale gelen iç ve dış politika planında yaşadığı sorunlar, artan ekonomik ve sosyal kriz sinyalleri emperyalistlerin ve Türk burjuvazisinin düzen siyasetini yeniden dizayn etme ihtiyaçlarını arttırmıştı.

Eğitimden toplumsal yaşamın bir dizi alanına dinsel gericiğin müdahalelerine karşı laik değerlerin savunucularının hassasiyeti artmakta, OHAL ve KHK’larla birlikte hukuksuzluğa-haksızlığa uğrayanlar daha fazla adalet aramakta, baskı ve zorbalık artarken zaten sınırları belli olan demokratik değerlerden giderek uzaklaşmaktaydı. Referandumla birlikte parlamenter sistemden başkanlığa, bizdeki adıyla cumhurbaşkanlığı sistemine geçilmesi Erdoğan karşıtlığında ve yandaşlığında olmak üzere toplumun %50’lik dilimler halinde kutuplaşması belirgin hale geldi. Her ne kadar sermaye Erdoğan AKP’si döneminde fazlasıyla kazanmış olsa da Erdoğan’ın, kurulu düzenin dengesini fazlasıyla zorlayan bir mecraya girdiğini görmekteydi. Erdoğan’da cisimleşen tek adam diktası uygulamalarını törpülemek adına artık basına da yansıyan şekilde sermaye çevrelerinden tepkiler gelmeye başladı. Son olarak ABD ile girilen sorunlu süreç düzen sahiplerinin “yeni” bir isme olan ihtiyaçlarını arttırdı.

Meral Akşener ve ekibi, referandumda MHP’den ayrı bir politika ile “hayır” cephesinde yer aldı ve AKP-MHP yaklaşmasına yaptığı muhalefetle öne çıktı/çıkarıldı. Düzenin ihtiyaç duyduğu bu “yeni” role hazırlandığı görülen Meral Akşener ve ekibinin, kendinden bekleneni yapacağına dair verdiği taahhütlerle emperyalist merkezlerden ve sermayeden gerekli desteği aldığı görülmektedir. Gerek medya desteği oluşturarak, gerekse mali sorunlarını çözmüş olarak düzen siyasetindeki rolüne hemen soyunmuştur. Akşener partisinin ekonomi politikalarını eski Merkez Bankası Başkanı da olan ve AKP hükümetinin ilk yıllarında görev yapan Durmuş Yılmaz’ın üstlenecek olması da sermaye çevrelerine verilen mesajlardan biridir.

Öte yandan, konuşmasına Atatürk, İsmet İnönü, Celal Bayar, Adnan Menderes, Süleyman Demirel, Alpaslan Türkeş, Necmettin Erbakan ve Bülent Ecevit’i rahmetle anarak başlayan Akşener nasıl bir “yeni” çizgide olduğunu göstermiştir. İYİ Parti, düzen siyasetinin her türden sağ, sol ve muhafazakâr renklerini

bünyesine toplama iddiasındadır. Tıpkı ilk çıkışlarında ANAP’ın, AKP’nin yaptığı gibi “geniş tabanlı merkez partisi” rolü ile sahnedeler.

Görülüyor ki İYİ Parti’nin “yeni” dediği şey, Erdoğan’ın neden olduğu dengesizliklerden arınmış, sağcı-muhafazakâr-liberal çizginin devamıdır.

Topluma verilen bir diğer mesaj ise, Meral Akşener’in partinin yöneticileriyle birlikte önce “cumhuriyet kadını” görünümüyle Anıtkabir’i ziyaret etmesi, sonra da Hacı Bayram Veli Camii’ne gidip türbaniyle dua etmesidir. Bu şekilde toplumun %50’lik bölünmüşlüğüne karşı bir sentez yapılarak “birleştirici” oldukları mesajı verilmiştir.

MERAL AKŞENER KİMDİR?

Faşistlerin “Asena Ablası” olarak bilinen Meral Akşener milliyetçi geçmişiyile ve 1990’lı yıllarda derin devlet bağlantıları ile tanınıyor. 1995 ve 1999 Türkiye genel seçimlerinde Doğru Yol Partisi (DYP) milletvekili olarak meclise girmiş, 1996 ve 1997 yılları arasında Necmet-

tin Erbakan ile kurulan koalisyon hükümetinde İçişleri Bakanı olarak görev yapmıştır. İlk dönemlerinde AKP’ye de katılan Meral Akşener, AKP’ye katılan ilk DYP’li olarak bilinmektedir.

AKP ile olan bu kısa birliktelikten sonra, 2007, 2011 ve Haziran 2015 Türkiye genel seçimlerinde Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) milletvekili olarak meclise girmiştir. Bu süreçte Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkan vekilliği de yapmıştır.

Öztele Akşener düzen siyasetinin her daim parçası olmuştur. Ama özellikle ‘90’lı yıllardaki devlet-çete ilişkilerinin ifşa olduğu, faili meçhullerin, katliamların sık yaşandığı kanlı ve karanlık dönemlerde İçişleri Bakanı olmak sıradan bir “görev” değildir. Mehmet Ağar’dan sonra oturduğu bu koltukta, Susurluk dosyalarını kapatarak devlete ne denli “büyük” hizmetlerde bulunduğu görülmüştür. Kürt halkı ve devrimci-ilerici güçlerin hafızasından silinmeyecek karanlık dönemlerin, hesabı sorulacaklar listesindedir.

Meral Akşener’in diğerleri gibi Gülen Cemaati ile de yolları kesişmiştir. *Zaman* gazetesinin bir etkinliğinde Tayyip Erdoğan ile bulunan fotoğrafları da nasıl bir “yeni” ile karşı karşıya olduğumuzu göstermektedir.

*

Düzen siyasetinde yaşanan tıkanmayı aşmak, işçi ve emekçileri oyalamak adına “yeni” bir parti kurulmuş bulunuyor. Toplumda biriken tepkilerin farkında olarak “iyi”, “güzel” sözlerle bir kez daha işçi ve emekçiler kötünün iyisine razı edilmeye çalışılarak düzen siyasetine yedeklenmek isteniyor. Bu projenin düzen siyasetinde nasıl bir “başarı” elde edeceğini kuşkusuz süreç gösterecektir. İşçi ve emekçilerin ise, kötünün ‘iyi’sine de, eskinin ‘yeni’sine ihtiyacı yoktur.

“Sarayın maliyeti 1 milyar 370 milyon lira”

Emekçilerin belini zamlarla büken, taşeron ve güvencesiz çalıştırmanın önünü açan, haklarını aramalarını OHAL bahanesiyle engellediklerini itiraf eden AKP iktidarı, bir yandan da israf harcamalarına milyarlarca lira ayırıyor. AKP şefi Tayyip Erdoğan’ın Ankara’da kendisine yaptırdığı sarayın maliyetinin 1 milyar 370 milyon lira olduğu açıklandı.

TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’nda milletvekillerinin sorularını yanıtlayan Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri Fahri Kasırga, saraya harcanan devasa miktardaki parayı açıkladı. Sarayda 6 bin 400 lira maaşlı 36 “baş danışman” olduğunu söyleyen Kasırga, bunlara ek olarak bir harcırah ödenmediğini, yalnızca uçak gider-

lerinin karşılandığını ileri sürdü. Sarayda görevli polislerin harcırah alıyor olabildiğini söyleyen Kasırga, sarayın yapım maliyetinin de 1 milyar 370 milyon lira olarak açıklandığını belirtti.

Kamuoyuna tanesi bin 500 lira olarak yansıyan, saraya alınan bardakların tanesinin “70-80 lira” olduğunu iddia eden Kasırga, “Tanesi bir buçuk milyon denen ama 5 bin 400 liraya mal ettiğimiz masalardan aldık” dedi.

Özal döneminden kalan Marmaris’teki devlet konuk evinin yeniden düzenlenmesi kapsamında da 12 milyon 125 bin lira harcadıklarını söyleyen Kasırga “İnşaatla ilgili bütün işlemler TOKİ tarafından yapılacaktır. Projeler bittikten sonra ana ihale yapılacak” dedi.

Tek tipleştirilmeye teslim olmayacağız!

Tek tip elbise (TTE) saldırısı Sincan Hapishanesi'nde adli tutuklulara giydirilerek başlatıldı. Devrimci-yurtsever tutuklulara yönelik de TTE saldırısının zemini hazırlanmaya çalışılırken, tekil örnek olarak TTE giydirmeye girişimleri de yaşanıyor. Tekil saldırılarda tutsakların yanıtı net: TTE'yi giymeyeceğiz!

Sermaye devleti saldırı zemini hazırlamak için TTE'yi öncelikle adli tutuklulara giydirdi. Adli tutuklular bir yana, "FETÖ"den tutuklananların tümüne TTE giydirilse de devrimci tutsakların yanıtının değişmeyeceğini sermaye devleti de biliyor. Peki neyin hazırlığını yapıyor?

Sermaye devleti başta işçi ve emekçiler olmak üzere, bütün bir topluma hapishanelerde uygulamayı amaçladığı TTE saldırısını kanıksatmaya çalışıyor. Böylelikle yarın devrimci tutsaklara yönelik TTE saldırısını gündemine aldığında saldırı karşısında direnişe geçecek olan tutsakları ve ailelerini tecrit etmeyi amaçlıyor.

"İÇERİYE HAKİM OLMADAN DIŞARIYA HAKİM OLAMAYIZ"

Ulucanlar katliamı olmadan bir gün önce sermaye devletinin o günkü başbakanı Bülent Ecevit "İçeriye hakim olmadan dışarıya hakim olamayız" diyerek sermayenin hapishanelere bakışını özetlemişti. Devrimci tutsaklara karşı sermayenin sınıfsal bir kini var. Bu nedenle her dönem devrimci tutsakları hedef alan çok yönlü saldırılar yaşanıyor. Bununla birlikte, zindanlarda gündeme gelen baskı ve saldırılar asıl olarak toplumun tüm mücadele dinamiklerini boğma ve etkisizleştirme bakışıyla hayata geçiriliyor.

Komünistler, bu bağlamda Ulucanlar katliamının hemen ardından yaptıkları değerlendirmede şunları söylemişti:

"Ecevit tarafından açıkça sahiplenilen bu katliam, zindan alanındaki çatışmadan çok öteye anlamlar ve mesajlar yüklüdür. Mesaj dışarıda emperyalist efendilere, içeride başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilerdir. Dışarıda emperyalist efendilere, Türkiye'deki ve bölgedeki emperyalist çıkarların gereği ve temel önkoşulu olan 'iç istikrar' 'ne pahasına olursa olsun' korunacak mesajı iletilmiştir. İçeride işçi sınıfı ve emekçilere ise, mevcut düzene karşı hak ve özgürlükler uğruna tutulacak mücadele yolu karşısında gösterilecek acımasız 'kararlılık' mesajları verilmiştir." (Ekim, Sayı: 209, Ekim 1999, Başyazı)

Aynı yazının devamında şu söyleniyor: *"Unutmayalım, bu katliam, bir yandan ABD gezisi sabahına, öte yandan emekçilerin Temmuz hareketliliği ve depremi izleyen büyük öfkenin sonrasında denk getirilmiştir. Deyim uygunsuzsa, hareketlenen ve devlete olan öfkesi kabaran*

emekçilere, devlet onların en kararlı öncülerini üzerinden dış göstermiştir."

Katliamın hemen ardından DSP-MHP-ANAP hükümeti krizi emekçilere fatura etmek için çok yönlü bir saldırı sürecinin startını vermişti. 19 Aralık katliamından sonra da sosyal yıkım saldırıları aralıksız sürmüştü.

HAPİSHANELERDE TTE GİYİLMEMEYECİK, DIŞARIDA DA TEK TİPLEŞTİRMEYE TESLİM OLUNMAMALI

Hapishanelerde devrimci tutsakların TTE giymeyeceği, teslim olmayacakları açık. TTE 12 Eylül döneminin sessizlik koşullarında bile tutsaklara giydirilememişken, bugün direniş geleneğinin net bir hat haline geldiği koşullarda sermayenin tutsaklara TTE giydirebileceği düşünülemez bile.

Hem hapishanelerde devrimci tutsakların can bedeli yürüteceği mücadeleyi güçlendirmek için, hem de dışarıda

sömürüye karşı teslim olmamak için "Tek tipleşmeye teslim olmayacağız!" sloganını ete kemiğe büründürmeliyiz. Bunun yolu ise içerideki direniş ile dışarıda gündeme gelecek olan mücadele ve direnişlerin bir arada ele alınmasından, zindanlarda yaşanacak saldırıları toplumun gündemine mal ederek duyarlılık oluşturulmasından geçmektedir.

DBP'li belediyelerden 71 başkan hâlâ tutuklu

Demokratik Bölgeler Partisi (DBP), belediye eşbaşkanlarına yönelik tutuklama saldırısına ilişkin açıklama yaptı.

Partiden yapılan açıklamaya göre, sermaye devletinin DBP'li belediyelere yönelik baskıları kapsamında belediye eş başkanlarından 93'ü tutuklandı.

Son 3 yılda yapılan baskınlar ve tutuklamaların ardından DBP'li belediyelerin eşbaşkanlarına yönelik davaların devam ederken, 22 başkan tahliye edildi. Yerine kayyım atanan belediye eşbaşkanı 71 kişi ise hâlâ tutuklu bulunuyor. Başkanları tutuklananlar arasında Diyarbakır, Mardin, Van, Siirt, Bitlis, Dersim, Hakkari, Batman ve Ağrı belediyeleri bulunuyor.

Öte yandan dava süreçlerinde de şu ana kadar 11 başkan hakkında toplam 89 yıl üç ay hapis cezasına hükmedildi. Bu davalarda, belediye başkanları hakkında "örgüt propagandası", "örgüte yardım" ve "örgüt üyeliği" iddiaları öne sürüldü.

Tutsaklara saldırılar sürüyor

Sermaye devletinin OHAL'le birlikte tutsaklara yönelttiği saldırılar ağırlaşarak sürüyor. Tecrit, darp ve işkence, sürgün sevk, yayın yasakları, keyfi disiplin cezaları ile tutsaklara baskılar tırmandırılıyor.

MUŞ HAPİSHANESİ'NDEN 50 TUTSAK SÜRGÜN EDİLDİ

Sürgün işkencesinin son örneği Muş Hapishanesi'nden Aliğa Şakran Hapishanesi'ne gerçekleşen sevk sırasında yaşandı. Tutsaklar pijamalı, ayakkabısız ve ters kelepçeli olarak Şakran'a sürgün edildi. Muş Hapishanesi'nde koşu baskınıyla hücrelere konulan tutsakların, bir hafta bekletilerek Şakran ve Sincan hapishanelerine sürgün edildiği, eşyalarının da kendile-

rine verilmediği öğrenildi. 7 Ekim gecesi Şakran 1 ve 4 Nolu hapishanelerine 35, Sincan'a ise 15 tutsak sürgün edildi.

ELAZIĞ'DA GÖRÜŞE ÇIKMAMA EYLEMİ

Son dönemde artan işkenceyle gündeme gelen Elazığ T Tipi Hapishanesi'nde ise tutsaklar işkence, onur kırıcı saldırılara karşı kapalı görüşe ve haftada bir yapılan telefon görüşmesine çıkmama eylemi başlattılar.

Eylemlerini aileleri aracılığıyla duyuran tutsaklara karşı psikolojik ve fiziki işkence uygulanıyor. Beraberinde, telefon görüşünde tek mil vermeleri ve görüşe çıkarken yargılandıkları davanın "terör örgütü" olarak yazıldığı yaka kartlarını takmaları dayatılıyor.

Sermayenin saldırısına, sendikanın ihanetine, reformizmin bataklığına karşı

Zafer pasif değil, aktif direniştir!

Paşabahçe Kırklareli Cam Sanayi'de işten atılan işçiler aileleriyle birlikte cam patronuna karşı haftaları bulan bir mücadele yürüttü. Patronun işten atma saldırısına karşı işçiler sessiz sedasız boyun eğmek, bu haksızlığı kabullenmek yerine direniş yolunu seçtiler.

Cam sanayisi, çalışma koşullarının oldukça ağır olduğu bir iş kolu. Bölgede bulunan birçok işçi bu fabrikada çalışan işçilerin ayrıcalıklı olduğunu düşünüyor. Fakat gerçekte durum bundan çok farklı. Fabrikada varolan "ayrıcalıkları" ifade etmek gerekirse;

- Cam sanayisinde çalışma koşulları oldukça ağır. Üretim 7/24 hiç durmadan devam etmekte, bir dakikalık bile boşluk vermeden 80°C varan sıcaklıklarda çalışılmaktadır.

- Direnişçi işçilerin birebir anlatımlarında sıkça bahsedildiği üzere iş yerinde yemeklerle ilgili sorunlar da yaşanmaktadır.

- İş yerinde ağır çalışma koşullarından ve iş yükünden dolayı sıkça iş kazaları yaşanmaktadır. Hatta bir iş cinayeti yaşanmış, makine bir işçiyi paramparça etmiş, ölen işçinin cesetinden kopan bir uzuv günler sonrasında bir makinanın altında bulunmuş.

- Meslek hastalıkları da yaşanan bir başka sorun alanı. Birçok işçide yüksek sestem dolayı işitme kaybı yaşanmakta, bel fıtığı başta olmak üzere eklem rahatsızlıkları bulunmaktadır.

- Bu kadar ağır çalışma koşullarının ve yoğun sömürünün olduğu cam sanayisinde işçi ücretleri de oldukça düşük. 10 yılı aşmış işçiler 9,32 saat ücretine çalışmakta.

Cam sanayisinde çalışmanın "ayrıcalıkları" görüldüğü üzere saymakla bit-

mez. Aslında bu tablo cam işçisinin nereden mücadele ettiğinin bir açıklaması niteliğindedir. Yıllardır cam işçileri cam patronunun saldırılarına karşı, kaybedilmiş hakları geri almak için bir dizi mücadele vermiştir. Birçok kez işten atma saldırısı ve fabrika kapatma saldırısıyla karşılaşmış, direnişler sonucunda kimi kazanımlar elde etmiş, kimi yerlerde ise sendikal bürokrasi duvarına çarpmıştır. Topkapı ve Beykoz fabrikaları kapatılırken direnilmiş, sonuç olarak işçiler diğer cam fabrikalarında istihdam edilmiştir. Mersin ve Eskişehir'de işten atma saldırısı olmuş ve bu işten atma saldırıları karşısında sendika bürokratları şubelerden genel merkeze kadar ihanetçi bir tutum sergilemiş, işçileri yalnız bırakmıştır. Bu süreçte fabrika önlerindeki eylemler sendika genel merkezi önünde açlık grevine dönüşmüştür.

Sonuç olarak, cam işçileri uzun yıllara dayanan bir mücadele birikimine sahiptir. Bu birikim açıkça şunu göstermektedir ki, cam işçilerinin mücadeleye atıldığında tıkanıp en temel alan mücadeleye biçim ve yöntemlerindeki sınırlılıklardır.

Nedir bu sınırlar? Birincisi, yıllardır cam işçisinin sırtında bir kambur olan sendikal bürokrasiyle kesin bir hesaplaşmanın yapılamamış olmasıdır. Cam iş kolunda, özellikle Trakya cam işçisi içerisinde Beykoz Paşabahçe ve Topkapı direnişinde yer almış, sendikal ihaneti yaşamış sendika bürokrasisine muhalif işçiler var. Buna rağmen her defasında cam patronuna işçilerin geleceklerini peşkeş çeken sendika ağalarıyla fiili meşru mücadele zemininde sonuç alıcı bir hesaplaşmaya gidilmemiştir. Her defasında ihanete uğrayan işçiler eylemli süreçleri örgütlemiş

fakat bir biçimde sendikanın uygun gördüğü zeminde uzlaşma yolunu tutarak dışarıda bir mücadeleden uzak durmuşlardır. Tam olarak patron ve sendikanın istediği düzeyde olmasa da, süreçler onların istediklerine yakın sonuçlanmıştır.

İkinci nokta ise, cam işçisinin mücadele talep ve yönteminin eksik yanlarının olmasıdır. Genel olarak mücadele taleplerini belirlerken net ve kesin talepler ortaya koymak yerine uzlaşmaya açık talepler ortaya konmuştur. En son direnişte olduğu gibi, kesinlikle işe dönme talebi değil de uzlaşma noktalarını öne çıkararak talepler belirlenmiştir. Bu da doğal olarak mücadele sonucunda bütünlüklü bir zafer getirmemiştir. Direniş sonucu belirgin zaferin olmamasının nedeni, fiili meşru mücadele temelinde, üretimden gelen gücün daha yıkıcı bir biçimde kullanılmamasıdır.

Evet, cam işçileri uğradıkları saldırılara karşı çeşitli eylemler düzenlemiş (imza toplandı, aileler harekete geçirildi, Lüleburgaz halkına dönük bildiriler dağıtıldı, esnaflara dönük afişler hazırlandı, konserler yapıldı...), iş yavaşlatma eylemleri yapmıştır. Ama bunların birçoğu bir düzeyden sonra sınırlara takılmıştır.

Örneğin; son toplu iş sözleşmesi döneminde fiili olarak fabrikayı terk etme ve kısmi iş yavaşlatma eylemleri yapıldı ama bunlar patrona diz çöktüren bir sonuç üretmedi. Çünkü burada da genel eğilim "iş barışını" bozmama yönlü idi. Eller toplu bir biçimde şaltere gitmedi. Bu tür eylemlerin olduğu dönemde bile üretim düzeyi normal koşulların bir miktar altında kalmıştır. Yani eylemler yapılmış ama üretim büyük oranda devam etmiştir. Yani sıra, bu kadar direnişe bile tahammülü olmayan cam patronu bu

eylemlerin öncülerini aylar sonrasında "daralma" bahanesiyle işten attı.

Üçüncü ise, sendikaya muhalif olan işçilerin ve onlara hakim olan cephenin bilinç ve ufuklarının darlığıdır. Bu muhalif işçi bloğunun sendikanın içindeki ihanet şebekesine karşı sürekli pasif mücadele içinde olması, her defasında istenilen sonuçların alınamamasına yol açmaktadır. Eğer bir sendikayı ihanet şebekesi sarmışsa yapılması gereken onları o koltuklardan alaşağı etmektir. Onları şubelere, sendika binalarına sokmamaktır. Tabanda, iş yeri zeminlerinde iş yeri komiteleri oluşturarak, buralarda örgütlü güce dönüşerek karşılarına dikilmektir. İhanet şebekesini ipini pazara çıkaracak netlikte teşhire konu etmektir, eylem meydanlarına çıkamayacak hale getirmektir. Zira pasif, durağan bir muhalefet bir sonuç üretmez.

Son olarak Trakya'da gerçekleşen direniş ve yürüyüş sürecinde de tüm bu olumsuzluklar yaşanmıştır. 90 işçi kendi darlık ve sınırlılıkları içerisinde, içinde bulunduğumuz zor dönemde oldukça anlamlı bir mücadeleye imzalarını attılar. Ama kimse bu direnişin zaferle sonuçlandığını söyleyemez. Tabii ki sözde işçilerin öncüsü olma iddiası taşıyan, fiili meşru mücadelenin yükselmesinden korkan, polis barikatına ve devlet zoruna takılan reformistler dışında.

Cam işçisi mücadele tarihlerinde yeni bir tekrar yaşamıştır. İşçiler patron saldırısı ve sendikal ihanete karşı bir mücadele başlatmıştır. İşçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyindeki sınırlılıklardan dolayı direniş polis ve devlet barikatına takılmıştır. Fiili, meşru mücadele yolu izlenmediği sürece mücadelenin sendikal ağalığa, bürokrasiye takılacağını ve toplam sınıf mücadelesinde yaşanan yenilgiler gibi bu direnişin de kazanım elde etmeden sona ereceğini bu direniş şahsında bir kez daha görmüş olduk.

Cam işçisi direnişe başlarken talepleri işlerine geri dönmektir. En başından yürüyüşe kadar sürekli bunu dillendirdiler. On bin kişinin katıldığı yürüyüşün temel sloganı "90 işçi işe dönecek bu iş bitecek!" idi. Topkapı, Beykoz kapatıldı, ilk başta hiçbir çözüm üretmeyen cam patronu direniş sayesinde işçileri başka fabrikalara almak zorunda kaldı. Burada cam patronu daha direniş Lüleburgaz'da iken sendika ile görüşerek Eskişehir önerisinde bulundu, işçilerin büyük oranda gitmeyeceğini bilerek. Keza öyle de oldu. İşçiler bu öneriyi ilk etapta kabul etmediler, tek seçenek olarak işe geri dönmeyi istediler, bunun dışındaki önerileri kabul etmediler. Eskişehir meselesini kazanım olarak göstermek aslında ahmaklıktan başka bir şey değildir. Cam işçisi hak alma mücadelesinde daha kararlı davranabilseydi birçok açıdan sınıfın önündeki bariyerleri sarsabilirdi, hele ki böyle bir dönemde.

CAM İŞÇİSİ NEDEN KAYBETTİ?

Cam işçisinin neden kaybettiğini maddeler halinde özetlersek;

1- Cam işçilerinin öncüleri şahsında onlara hakim olan, yasal sınırlara takılan uzlaşmacı anlayışlar,

2- Söz konusu anlayışların fiili-meşru mücadeleden uzak durması, fabrika tabanında üretimden gelen gücü harekete geçirmemesi,

3- Sendikal bürokrasiyle dişe diş bir mücadeleye girilmeden, pasif yol ve yöntemler izlenmemesi.

Cam işçisi yürüyüş ve direniş sürecinde yeterli büyüklükte bir sınıf dayanışması desteği almamıştır. Birçok sendika ve kitle örgütü özellikle bu eylemi ve direnişi görmezden gelmiştir. Bilinçli olarak sendikal bürokrasiye yönelen bu mücadeleyi yalnız bırakmıştır. Yine direnişi bölgeye mal etmek için gerçekleştirilmesi gereken dayanışma zayıf kalmıştır. Dişe diş mücadeleden uzak duran anlayışlar Çorlu'da kurulan Cam İşçileri İle Dayanışma Platformu'nda da basiretsizliklerini göstermişlerdir. Sınıf devrimcileri bu süreçte platformun aktif bir bileşeni olduğu gibi, yürüyüşün de bir öznesi oldu. Yanı sıra, hem DEV TEKSTİL imzalı hem de MİB imzalı afişlerle, bildirilerle, yazılamalarla ve internet ortamından işçileri emekçileri Çorlu ve Çerkezköy'de direnişe destek olmaya, mücadeleyi büyütme çağırıldı.

BUNDAN SONRASI İÇİN İZLENMESİ GEREKEN YOL NEDİR?

Bundan sonra cam işçisinin yapması gereken görevlerin başında;

1- Atama usulü sendikacılığı ortadan kaldırmak, söz-yetki-karar hakkının işçide olduğu sınıf sendikacılığı anlayışını hakim kılmak,

2- Fiili meşru mücadele yol ve yöntemlerini sendikaya hakim kılmak,

3- İşçilerin üzerindeki ağır iş yükünün azaltılmasını sağlamak,

4- İnsanca yaşamaya yeten ücret için mücadele etmek

5- Cam iş kolunun ağır iş kollarından sayılmasını ve böylece patronunun sorumluluklarının artmasını sağlayacak mücadeleyi yaymak,

6- Bu talepler etrafında ortak, birleşik bir mücadeleyi örgütlemektir.

Cam direnişi birçok açıdan tekrar birtakım sonuçları bizlere göstermiş, tüm işçilere bu açıdan bir dizi deneyim sunmuştur. Fiili-meşru mücadele yöntemlerini esas almadan, işçi sınıfının üretimden gelen yıkıcı gücünü örgütlemeyen; kısacası işçi sınıfının eylemini devrimci-leştirmeden direnişlerin bir sonuç üretmediğini bir kez daha gördük. Bu direniş TİS sürecinde olan metal işçilerine de örnek olmalı. Metal işçisi başta olmak üzere, tüm sınıf bölükleri kazanmak istiyorsa dişe diş bir mücadeleyi esas almalı buna göre bir hazırlık yapmalıdır.

TRAKYA'DAN SINIF DEVRİMCİLERİ

Polimer'in icra faturası işçilere kesildi

Sefaköy'de 600 işçi ile üretim yapan Polimer çuval fabrikası iflas gösterdi. İşçilerin tazminatları ve 3 aylık maaşları ise gasp edildi. İcra için fabrikaya polisle birlikte gelen icra memurları işçiler çalışırken makinelere el koydu.

Farikada yetkili bir sendika (TEKSİF) olmasına rağmen her bölümde bir taşeron bulunmakta, çocuk işçiden sigortasız işçilere kadar yoğun bir sömürü hüküm sürmekte idi. Yıllardır her bölümde bulunan taşeronlaştırmaya ses çıkarmayan işçilerin daha fazla sömürülmesinde payı olan TEKSİF ise yaptığı açıklama ile mağdur edebiyatını oynamakta, "İşçilerin suçu ne?" diyerek kendisini aklamaya çalışıyor.

Geçtiğimiz yıllarda DEV TEKSTİL'in örgütlenme çalışması yürüttüğü bu fabrikada, TEKSİF işçilerin işten atılmasına göz yummuştu.

2 aydır maaşını alamayan Volkan Efe adındaki işçi, 1 Kasım'da fabrikanın çatısına çıkarak intihar girişiminde bulundu. Çatıya çıkan işçi, fabrikanın patronu Hakan Ercan'ın fabrikaya gelmesini

talep etti. Bir süre sonra sendikacıların fabrikaya gelmesiyle ikna edilerek çatıdan indirildi.

TAŞERON PATRONLARINDAN DEVRİMCİ İŞÇİYE SALDIRI

Hakları için fabrika önünde bekleyen işçileri ziyarete giden eski bir Polimer işçisi taşeron patronlarının saldırısına uğradı. Taşeron patronu Selami Öztürk, yeğenleri ve ustalarıyla birlikte devrimci işçiyi darp ederek fabrikanın dışına çıkardı.

Saldırıya uğrayan devrimci işçi yaşadıklarını şu şekilde anlattı:

"Polimer Çuval fabrikasında icra faturası işçilere kesildi. İcradan alacaklılar fabrikaya gelip 4 makineye el koydular. İşçilerin yıllarca emek harcayarak biriktirdikleri kıdem-ihbar tazminatları, aylardır verilmeyen maaşları içeride kaldı. İntihar girişimleri dahi oldu.

Bunun üzerine akşam 21.00'de fabrikada bekleyişlerini sürdüren işçileri ziyaret etmek için yanlarına gittim. Yaklaşık 20 dakika kadar sohbet ettikten son-

ra, taşeron patronu Selami Öztürk'ün yeğeni Faruk Yalçın Çelebi yanımıza gelerek, 'Bu adam burada çalışmıyor, ona inanmayın, devrimci sendikacı o, ona göre konuşun' diyerek işçileri bana karşı kışkırtmaya çalıştı. İşçiler ise 'Biliyoruz, daha önce Selami'nin orada çalışıyordu, bizi ziyarete gelmiş' dedi.

Yeğen Faruk Yalçın Çelebi yanımdan ayrıldı. Ardından taşeron ustalarından biri yanıma gelerek, 'Burada çalışmıyorsun, çık dışarı' dedi. Ben işçiler ile sohbet etmeye devam edince, özel güvenlikleri yanımıza çağırarak beni fabrikadan dışarıya atmaya çalıştılar. Koluma girip iterek fabrikanın çıkışına getirdikleri esnada, aniden arkamdan saldırıya uğradım. Taşeron patronu Selami Öztürk küfürler ederek arkamdan saldırmaya devam ediyordu. Bir taraftan da özel güvenlikler tutuyordu.

Kendimi toparladığım esnada ise Selami Öztürk'ün yeğeni Faruk Yalçın Çelebi diğer taraftan saldırmaya başladı. Grup halinde saldırmaya başladılar. Beni fabrikadan dışarıya çıkardılar."

Akkim direnişi 3. ayını geride bıraktı

İstanbul Hadımköy'de kurulu bulunan Akkim Yapı Kimyasalları fabrikasında Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi 3. ayını geride bıraktı.

Fabrika önünde süren direnişin ilk

gününden bugüne kadar geçen sürede işten atma ve birçok baskıyla karşılaşan işçilerin mücadelesi kararlılıkla sürerken, yetki belgesinin gelmesinin ardından patron yetkiye itiraz etti. Şu an patronun yetkiye yaptığı itiraz ile ilgili hu-

kuki süreç bekleniyor. İşçiler, çoğunluğu sağladıkları için patronun bu itirazdan bir şey elde edemeyeceğini ifade ediyorlar. Direniş kazanımla sonuçlanana kadar mücadelede kararlı olduklarını belirten işçiler, dayanışmaya çağırıyor.

“Baskıya ve güvencesizliğe karşı tek çözüm direnmektir”

Kamuda yaşanan ihraçların ardından devreye sokulan sözleşmeli öğretmenlik, sözlü mülakatla alım gibi uygulamaları, ihraç edilmelerine karşı İstanbul'daki direnişte yer alan kamu emekçileriyle konuştuk.

-15 Temmuz'un ardından “FETÖ” gerekçesiyle ihraçlar gerçekleştirildi. Yaklaşık 4 bin KESK'li de ihraç edildi. Bunların ardından sözleşmeli öğretmenlik dönemi başladı. Sözleşmeli öğretmenlerin “güvenlik soruşturması” adı altında bilgileri inceleniyor. “Uygun görülmeyenler”in kişiye özel atama iptal kararname ile göreve başlamaları engelleniyor. Bu uygulamayı iş güvencesi ve AKP iktidarının gerici kadrolaşması açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hüseyin Demir: Sözleşmeli çalışma kendi başına bir güvencesizlik barındırıyor. Oradan doğru da hükümet istediği gibi daha kolay kadrolaşabileceğini düşünüyor. Bunun bir ayağı kadrolaşmadır ama diğer ayağı da güvencesizleştirme. Bence bu kadrolaşma da güvencesizleştirme bir parçasıdır. Hükümet kendisine çok sadık bir memur kadrosu arıyor. Ve bunları da güvencesiz bir şekilde istihdam ediyor. Şimdi bu uzun süredir devam eden bir süreç aslında. En başta aday öğretmenlere, stajyer öğretmenlere mülakat yapılması olayı vardı. Bu kadrolaşmanın ilk ayağıydı. Müdürlerin, müdür yardımcılarının merkezi şekilde atanması söz konusuydu. En sonunda sözleşmeli çalışmanın yaygınlaştırılması ve onların da soruşturmayla alınması bu kadrolaşmanın daha da üst düzeylere taşındığını gösteriyor. Aynı zamanda güvencesizleştirmeyle de el ele giden bir

kadrolaşma söz konusu. AKP kendi yandaşlarını dahi en güvencesiz koşullarda çalıştırmayı ihmal etmiyor. ‘AKP’li olmayanı almayacağım’ diyor. Ve bunu da bin bir türlü soruşturmaya yapıyor. Biz çok iyi biliyoruz ki bu soruşturmalar falan da hikaye. Sonuçta kimlerin göreve alınacağı cemaatlerden, tarikatlardan veya AKP’ye yakın kurumlardan ve AKP’nin çeşitli birimlerinden gelecek listelerden doğru oluşturulacaktır.

“SÖZLEŞMELİ ÖĞRETMENLİK, GÜVENCESİZLİK VE ÖRGÜTSÜZLÜKTÜR”

Bu memur kadroları sözleşmeli bir şekilde, güvencesiz ve her an işten atılabilecek koşullarda çalıştırılacaktır. Şu

an onlara dayatılan çalışma koşulları geçmişteki eğitimcilerin haklarının yanında bir hiçtir. İşsiz bir insan için her türlü koşulda çalışmak belki iyi gözükebilir ama sonuçta mücadele edilmesi gerekir. Bir idare sopası altında her türlü tacize, her türlü mobbinge karşı da dayanıksız koşullarda çalışacağı, müdürün iki dudağının arasında olacağı hatta ilerleyen dönemlerde müdürlerin artık öğretmenleri alıp öğretmenleri işten atabileceği bir durum geleceği süreçler başlamıştır. Buna karşı tek çözüm direnmektir. Bu koşullar da kölece çalışmaktır. Aynı zamanda esnek çalışma da bunun arkasından gelecektir. Mesela işiniz tanımlıdır ama size istedikleri bir işi de verebilir ve siz buna ‘hayır’ diyemezsiniz. Müdürle çatışmak

istemeyiniz, idare ile çatışmak istemezsiniz, hakkınızda herhangi bir soruşturma açılmasını istemezsiniz. Dolayısıyla size söylenen her şeyi yapmak zorunda kalırsınız. Sözleşmelilerin bir kısmı işten atıldı. Bu da bu işin ne kadar güvencesiz, dayanaksız olduğunu gösteriyor. Zaten hükümetin amacı bu. Emekçileri tamamen güvencesiz bırakmak. Bu toplamda bütün emekçilere dönük saldırıdır, işçi sınıfına yönelik bir saldırıdır. Bu saldırının kamudaki uzantısıdır sözleşmeli çalışma, taşeron çalışma. Emekçiler açısından ise sendikasılaşmadır, örgütsüzleştirmedi. Aynı zamanda bu örgütsüzleşme anlamına da gelecektir. Örgütsüzleşme de sizi tamamen savunmasız hale getirecektir. Ve bu köleliktir.

Yüksel direnişi polis terörüyle devam ediyor

OHAL ve KHK'lara karşı Yüksel direnişi sürüyor. “İşimizi geri istiyoruz” diyen emekçilere azgınca saldıran polis eylemlerinde terör estirerek gözaltı yapıyor.

Yüksel direnişinin 353., Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinin 233. günü olan **27 Ekim**'de polis, abluka altına aldığı Yüksel Caddesi'nde emekçilerin açıklama yapmasına engel olurken, direniş Yüksel'e çıkan Konur Sokak'ta öğlen ve akşam yapılan eylemlerle sürdü. 13.30'daki eyleme saldıran polis, Mehmet Dersulu'nun da aralarında olduğu 5 kişiyi gözaltına aldı. Veli Saçılık ve Nazan Bozkurt'un da aralarında olduğu emekçiler, akşam 18.00'de de alana çıktılar. Veli Saçılık açıklama yaptığı sırada eylemi çevreleyen polis emekçilere

azgınca saldırdı. 6 kişiyi darp ve işkenceyle gözaltına alan polis, çevredekilere ve özellikle de eylemi görüntüleyenlere biber gazı ve plastik mermilerle saldırdı. Bu sırada polis terörüne sokağın başından tepki gösteren bir kişi de gözaltına alındı.

Eylemler ertesi gün de sürerken **29 Ekim** günü “Nuriye, Semih işe geri alın!” sloganı atarak eylemlerine başlayan emekçilere, ozaliti ve afişi yırtarak saldıran polis her iki eylemde de emekçileri yerde sürükleyerek işkenceyle gözaltına aldı. Sloganları bastırmak için

siren sesi açan polis gözaltına alınanları kaçırırçasına, plakasız gözaltı aracına bindirirken, emekçiler polis işkencesine sloganlarıyla karşılık verdi.

30 Ekim'de 13.30 açıklaması için, Nazife Onay ile Nuriye ve Semih'in avukatlarının serbest bırakılmalarını isteyen sloganların yazıldığı dövizler de açan kitleye polis yine saldırarak Acun Karadağ, Sultan Aydoğdu, İlker Işık, Perihan Pulat ve çekim yapan Nazan Bozkurt'u gözaltına aldı. 18.00 açıklaması için toplanan kitleye yine saldıran polis 7 kişiyi gözaltına aldı.

31 Ekim günü öğle açıklaması için polis barikatına yürüyen Mehmet Dersulu ve İlker Işık'a polis saldırı tehdidinde bulundu. “Nuriye, Semih işe geri alın!” sloganı atan Dersulu ve Işık'a ozaliti yırtarak saldıran polis saldırı sırasında siren sesi açarak sloganları bastırmaya çalıştı. Dersulu ve Işık sürüklenerek gözaltına alındı. Akşam yapılan eylemde tutuklu avukatlar ve Nazife Onay'ın serbest bırakılmasını isteyen afişler de yer aldı. Emekçiler daha eylem yapacakları alana gelmeden saldırı tehdidini yineleyen polis siren sesleriyle saldırıya geçerek gözaltı yaptı. Çekim yapanları da engellemeye çalışan polis 5 kişiyi gözaltına aldı.

“EMEÇİLERİN İKTİDARI MUTLAKA KURULACAKTIR”

Özgür Karadağ: Aslında AKP'nin OHAL'i bir bahane olarak, bir baskı unsuru olarak kullandığı ortada. AKP bu süreçte, özellikle OHAL sonrası emekçilere uygulamış olduğu baskıyı daha fazla yükseltti, arttırdı, derinleştirdi. Özellikle kamu emekçileri açısından ele alacak olursak binlerce ilercici, muhalif, devrimci kamu emekçisinin işten atılması aslında bunu gösteriyor. Tabi bu esnada AKP bununla yetinmiyor. Önümüzdeki süreci de kendi cephesinden nasıl öreceği üzerine bir çalışma yapıyor. AKP özellikle eğitim açısından ele aldığımızda ilercici, yurtsever, devrimci öğretmenlerin, eğitimcilerin eğitim alanından tamamen dışlanması ve yok sayılması üzerine bir eğitim politikası geliştiriyor. Dolayısıyla bu sözleşmeler ve mülakatlarda yapılan bu istihbari araştırmalar aslında bunu gösteriyor bize. AKP'nin önümüzdeki süreci daha gerici ve sömürücü bir eksen üzerine kurduğunu gözlemlemekteyiz. Eğitim emekçilerini dışlamasını sadece ilercici, muhalif eğitim emekçilerine yapılan bir baskı unsuru olarak ele almamız gerekiyor. Aynı zamanda işin bir de şu yanı var; bugün çocukların gelecekteki ideolojik şekillenmelerini de AKP aslında bir yere kanalize etmek istiyor. Bugün içinden geçtiğimiz süreç tam anlamıyla Türk-İslam sentezinin pratiğe yansımalarıdır. Bugün Türk-İslam anlayışına uygun gençler yetiştirmek istiyorlar. Yani bir yanıyla daha milliyetçi, ırkçı bir yanıyla daha dinci, gerici, yobaz bir gençlik yetiştirmek istiyor. Bunlar AKP'nin iktidara geldiğinden beri uyguladığı politikalarıdır. Ama OHAL ile birlikte şu an devlet kadroları içerisinde, aynı zamanda eğitim kadroları içerisinde AKP tam olarak gerici, faşist bir odak yaratmak istiyor. Buna kesinlikle bu ülkenin ilercicilerinin, devrimcilerinin teslim olmayacağını düşünüyorum. Son olarak şunu söyleyebilirim. Eğitim alanındaki tüm saldırıları bütünlüklü olarak okumak gerekiyor. Bunların hepsi aslında AKP'de cisimleşen sermaye egemenliğinin yeniden yeniden üretimi anlamına gelmektedir. Bizler buna karşı direnişi artık başka bir noktaya evriltmek

zorundayız ve bu zorbalık sürecinde kesinlikle mücadeleden geri durmamamız gerekiyor. Ve mücadeleyi bir bütün olarak düşünmemiz gerekiyor. Bugün şunu çok iyi biliyoruz ki; bu ülkede işçi sınıfı ayağa kalktığında, tarihsel görevlerini ve güncel politik görevlerini yerine getirdiğinde mutlaka AKP ve onun temsil ettiği bu düzen yıkılacaktır. İlericilerin, eşitlikçilerin savunduğu gibi emekçilerin iktidarı mutlaka kurulacaktır. Ve bunun ertelenemez siyasi bir hedef olduğunu düşünüyorum. Bugün bizim açımızdan, işinden ihraç edilen emekçiler açısından böyledir. Öteki türlü düşünemiyorum bile. Muhalif, devrimci, ilercici, aydın, yurtsever bir dinamiğin bu başlıklarda mücadeleden imtina etmesini kesinlikle kabul edemeyiz. Bugün zaten bizler de bunu icra etmeye çalışıyoruz. Çok teşekkür ederim.

“GERİCİ EĞİTİMİN ÖNÜNDE ENGEL OLDUĞUMUZ İÇİN İHRAÇ EDİLDİK”

Fatma Yıldırım: 15 Temmuz öncesinde zaten planlanan bir saldırı vardı. Biz bunu Eğitim Sen olarak da ifade ediyorduk. İş yeri temsilcisiydim ben de, bunu okullarımızda söylüyorduk. ‘İş güvencesine yönelik bir saldırı söz konusu. kadro güvencesi ortadan kaldırılmak isteniyor’ diye. Biz bunu öngörmüştük ve bununla ilgili çalışmalar da yürütüyorduk. İş bırakma eylemlerimiz oluyordu. Bütün

öngörülerimiz aslında gerçekleşmiş oldu. İktidar kendince 15 Temmuz’u bir fırsata çevirdi. Bulunmaz bir nimet olarak değerlendirdi bunu ve 100 bini aşkın kamu emekçisini bir gecede ihraç etti. Kendisi de çok iyi biliyor. Standart hukuk kurallarına göre olması gereken şudur; bir devlet memurunun suçu olduğu düşünülüyorsa o kişi hakkında önce soruşturma açılır. Ama bizi işimizden atma sebepleri “terörle irtibat ve iltisak.” Böyle bir suçlama ancak adli olarak ortaya konur, kanıtlanır ve biz ceza alırsak devlet memurluğu sonlanır. Fakat son derece haksız, hukuksuz bir şekilde işten atıldık. Amaçları da zaten kadro yükünü üzerlerinden atmaktı. Çok basit bir örnek; ben atıldıktan bir gün sonra ücretli bir öğretmen çalışmaya başladı sınıfımda ve bin TL ücretle çalışıyor. Bizim ihracımızdan sonra zaten kadrolu alım durduruldu öğretmenlikte. Mülakatlar devreye girdi ve mülakatlarda da en ufak bir muhalefeti olan dahi kesinlikle alınmadı. KPSS’den 90 puan alan birçok öğretmen mülakatlardan 40 puan aldığı için o mülakatlardan geçemedi. Mülakatlarda “Reis kimdir?”, “Ailenizde oruç tutan, namaz kılan var mı?”, “Gezi direnişine katıldınız mı?” gibi soruların kesinlikle, öğretmen olabilecek bir adaya sorulmadığını iddia etmişlerdi. Bunları sorduklarını inkar ettiler. Resmi olarak sorulmadı dendi ama bütün medya bununla çalkalandı, bu konuşuldu. Şimdi de sözleşmeli öğret-

menlik üzerinden adayları güvenlik soruşturmasına tabi tutuyorlar. Bir insanın suçu sabitse onu yargılasınız. Suçu sabit olmayan bir insanı herhangi bir haktan mahrum bırakmak en basit deyimle bir insanlık suçudur bana göre. Ne vicdana, ne aklı, ne hukuka, hiçbir şeye sığmamaktadır. Yani burjuva hukukunun dahi devreye sokulmadığı, neredeyse mafya yasalarının işletildiği bir dönemden geçiyoruz.

-Sözleşmeli öğretmenlik, güvenlik soruşturmasıyla alımlar, müfredat değişiklikleri gibi uygulamalarla ne değişecek sizce?

Fatma Yıldırım: Ben bunları iktidarın ekonomik sıkışmasından bağımsız görmüyorum. Yıllarca birçok kurum özelleştirilerek bu yük hafifletilmişti. Neredeyse satılmayan devlet kurumu kalmamıştı. Eğitim ve sağlık hizmetleri kısmi olarak devlet güvencesinde idi daha önce, şimdi artık onlar da ortadan kaldırıldı. İşçilere yönelik de bir yığın saldırı var. Kıdem tazminatı kaldırılmak isteniyor. İş güvenceleri tamamen ortadan kaldırıldı. Taşeron sistemi yaygınlaştırıldı. Kiralık işçilik bir senedir devreye sokulmuş durumda. Topyekûn bir güvencesizlik söz konusu biz işçi ve emekçilere yönelik. Bunun bir diğer kısmı da eğitimde gericileşme. Biz Eğitim Sen’li öğretmenler olarak onların önünde engeldik. İlericiliği, laikliği, demokrasiyi savunan öğretmenler... Okullarda para toplamaya çalışıyorlardı, biz buna izin vermiyorduk. Kendi okulundan örnek versem, kaymakamlık emriyle, zorla bütün çocukları altın ödüllü, dini içerikli yarışmaya sokmaya çalışıyorlardı. Biz ‘bunu yapamazsınız’ diyorduk. Basında duyurmaya çalışıyorduk. Ve sonuçta hedefleri olduk. Bundan sonra da biz onları bu yönüyle teşhir etmeye devam edeceğiz. Hem kamu yükünü üzerinden atmaya hem de gericileşmeye çalışıyorlar okulları. Ana sınıfındaki çocukların camilere götürülmek istendiği bir süreçten geçiyoruz. Eğer sendikalar artık güçlü bir çalışma yürütüp bunun önünde engel oluşturmazsa okulları tamamen gericileşimin eline teslim etmiş olacağız. Bu konuda çok ciddi çaba gösterilmesi gerekiyor.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

KHK’larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin direnişi devam ediyor.

27 Ekim günü Kartal’da yapılan oturma eyleminde direnişçilerden Songül Tunçdemir’in okuduğu basın açıklamasında, iktidarın saldırıları teşhir edilirken emekçilerin mücadelelerini sürdürecekleri vurgulandı. Saat 17.00’de Eğitim Sen Kartal 5 Nolu Şube önünden eyleme destek için yürüyüş yapıldı. Saat 17.30’da basın açıklaması gerçekleştirilerek eylem sonlandırıldı.

28 Ekim günü de Kadıköy ve Bakırköy’de yapılan eylemlerle direnişin 36.

İstanbul’da emekçilerin direnişi sürüyor: Bize bahsetmediğinizi bizden alamazsınız!

haftası geride bırakıldı. Eylemlerde okunan açıklamalarda AKP iktidarının sermayeye hizmetlerine dikkat çekilerek, grev yasalarına ve kıdem tazminatının fona devrine değinildi. Açıklamanın devamında gerici tarikat ve cemaatlerin eğitim kurumlarında yer edinmesine, rantçı belediyeciliğe, çevrenin yağma ve talanına, kadına şiddete, taciz, tecavüz ve Ortaçağ zihniyetine karşı oldukları

ifade edildi.

30 Ekim günü de eylemler sürdü. İstanbul’un iki yakasında yapılan eylemlerle direnişin 37. haftasına girildi. Eylemlerde AKP iktidarının gerici kadrolaşması üzerinde duruldu, OHAL ve KHK saldırıları teşhir edildi. Okunan açıklamalarda hukuksuzca gerçekleştirilen ihraçların aynı zamanda onursuzlaştırma ve toplumdan tecrit etme he-

defi götüğüne dikkat çekildi. İktidarın muhalif kesimler üzerindeki baskılarının artık sökmeyeceği, iktidarın emekçiler nezdinde teşhir olduğu belirtilen açıklamada “Saldırganlığınız boşuna. Siz gideceksiniz. Emekçiler kalacak. Bizler de geri döneceğiz” denildi.

1 Kasım günkü eylemlerde de muhalif kimlikleri ve mücadelelerinden dolayı ihraç edildiklerine dikkat çeken direnişçiler, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça’nın durumuna değindiler. Mücadele çağrısı yapan direnişçiler, işlerine dönene kadar direnişlerini sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Gülmen ve Özakça'nın doktoru uyardı: Her an her şey olabilir!

KHK ile atıldığı işine geri dönmek için Yüksel Caddesi'nde direnişe başlayan, 9 Mart'tan beri de açlık grevinde olan kamu emekçisi Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın durumları kritik aşamada. Özakça 20 Ekim günü görülen duruşmada tahliye edilse de Nuriye Gülmen hâlâ tutuklu. 29 Ekim günü kızını görebilen baba Şaban Gülmen, kızının 38 kiloya kadar düştüğünü aktardı. "Görüşmemiz kapıda oluyor. Nuriye'yi sedyeyle getirdiler. Aramızda demir kapı olduğu için ne sarılabildim ne dokunabildim" diyen baba Gülmen, kızını bir aydır ilk kez görebildiğini, 5 dakikalık görüşme sürelerini avukatlara verdiğini belirtti.

Mahkemenin ertelendiği 17 Kasım'ın kızı için uzun bir süre olduğunu belirten Şaban Gülmen, Nuriye'nin, Sincan Hapishanesi ve Numune'nin mahkum koşullarında da 31 gün refakatçisiz bırakıldığını hatırlattı. Baba Gülmen, "Burada eziyet ediyorlar. O çocuk dermansız, halsiz. Sağlıktan soluna dönemeyecek insanı burada 18 gün tek başına bıraktılar. Refa-

katçiyeye izin vermediler" dedi.

Hastanenin bodrum katındaki mahkum koğuşunda tutulan Nuriye'nin refakatçisi olarak kalan kız kardeşi Beyza Gülmen, ablasının en çok, gün ışığı olmadığı için 24 saat açık tutulan florasan lambadan rahatsız olduğunu belirtti.

"SİNİR SİSTEMİNİN HARAP OLACAĞI DÖNEMDELER"

Açlık grevinin ilk gününden beri Nuriye ve Semih'i takip eden üç doktordan biri olan Ankara Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Onur Karahancı, tahliye sonrasında her gün Semih ve Esra Özakça'yı takip için evlerine gidiyor. Karahancı, açlık grevinin bir hastalık olmadığını ve çözümünün de tıbbi olmadığını vurguladı. Karahancı, Semih Özakça'nın durumuyla ilgili olarak şu bilgiyi verdi: "Semih'in enfeksiyona açık bir durumu var. Açlık grevlerinde yüz günün üzeri sinir sisteminin harap olacağı dönemdir. Her an her şeyin olabileceği, bir gün ile diğer

günün arasında çok farklılıkların olacağı bir dönem. Geçmiş örnekler gösteriyor ki 100 gün üzerinde ani ölümler de dahil her şey yaşanmış."

"NURİYE'NİN DURUMUNU DAHA DA KÖTÜLEŞTİRDİLER"

Nuriye'nin durumunu yetkililerin katbekat zorlaştırdığını ve kötüleştirdiğini ifade eden Dr. Karahancı, hastanenin bodrum katında bulunan mahkum koğuşlarının güneş görmediğini, havalandırmasının ve hareket alanının olmadığını belirtti. Karahancı, "Nuriye için net olarak tecrit hali oluşturduklarını söyleyen Karahancı, "Yaşamsal riskini artırıyorlar. O koşullarda tutulmasının sağlıkla ilgili olarak kimse kabul edemez. Hiçbir şey iyiye gitmiyor, daha da kötüleştiriliyor. Yetkililerin bu koşullardan vazgeçmeleri gerekir" ifadesini kullandı.

AKP'nin sağlık politikaları ölüme sürüklüyor

Sermaye devletinin kamuyu tasfiyeyle birlikte emekçilere reva görülen çalışma koşulları ölüme sürüklüyor. Esneklik, güvencesizlik ve ağır iş yükü intiharlara yol açıyor.

Adana'daki Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi'nde görevli 26 yaşındaki asistan doktor Ece Ceyda Gudemek, 6. kattaki evinin balkonundan beton zemine atlayarak intihar etti. Gudemek'in intihar etmeden önce bıraktığı notta, ailevi sorunları ve çalışma koşullarıyla ilgili şikâyetleri olduğu öğrenildi. Gudemek'in yakınları da genç doktorun çok ağır koşullarda çalıştığını ve 36 saat nöbet tuttuğunu söyledi.

Batman Bölge Devlet Hastanesi'nde

de yaklaşık bir buçuk yıldır kalp damar cerrahisi olarak görev yapan 39 yaşındaki uzman doktor Ergin Karakuş, evinde vücuduna ilaç enjekte ederek intihar etti. Eşi ve çocuğunun İzmir'de olduğu öğrenilen Karakuş'un parçalanmış cep telefonunun üzerinde "Bıktım baş ağrılarından" yazan bir notun bulunduğu belirtildi.

Sağlık alanındaki sorunlar yalnız doktorları değil, tıp öğrencilerini de etkiliyor. İstanbul'da Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde öğrenim gören Yağmur Çavuşoğlu isimli genç kadın intihar etti. Çavuşoğlu'nun 13 Ekim'de sosyal medyada, "Sinavım var, uykusuzum" şeklinde paylaşımında bulunduğu görüldü.

"BİRİNCİ DERECE SORUMLUSU AKP'DİR"

Türk Tabipler Birliği (TTB), intiharlar üzerine yayınladığı açıklamada sağlık emekçilerinin uzun çalışma saatleri, yıpranma, şiddete uğrama riski ve güvencesizliğe dikkat çekti.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) tarafından yapılan açıklamada da "Çıkışsız hissediyoruz. Mutusuzuz. Umutsuzuz. Sağlık politikaları ve uygulamalarıyla yaratılan vahşet ortamından AKP hükümeti birinci derece sorumludur. Yalnız değiliz, bir aradayken güçlüyüz" denildi.

Nuriye ve Semih'in avukatına saldırı

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın avukatlarına yönelik saldırılar hapisanede de devam ediyor. Direnişçilerin 14 Eylül'deki duruşmasından iki gün önce gözaltına alınarak tutuklanan ve Tekirdağ 2 No'lu T Tipi Hapishanesi'ne konulan Av. Engin Gökoğlu'nun kolu kırıldı.

Halkın Hukuk Bürosu (HHB), Gökoğlu'nun telefon görüşmesinde gardiyanların saldırısına uğradığı ve kolunun kırıldığı bilgisini ailesine verdiği belirtildi. Diğer bir tutsağın da elinin parçalandığını belirten Gökoğlu'nun hastaneye götürülmediklerini ve pençeresi olmayan bir koğuşa konulduklarını bildirdiği söylendi.

Nazife Onay tekrar tutuklandı

Sermaye devletinin Yüksel direnişçilerine yönelik saldırıları kapsamında son olarak da Nazife Onay tutuklandı.

12 gün boyunca gözaltında tutulan Onay, 30 Ekim günü "örgüt üyeliği" ve "örgüt propagandası" iddialarıyla tutuklandı. Onay'ın Yüksel direnişine katılması da bu iddialara gerekçe olarak gösterildi.

İstanbul Mecidiyeköy'de başlattığı direnişle işini geri isteyen Onay, Gülmen ve Özakça'nın tutuklanmasının ardından direnişini Yüksel'e taşımış, burada katıldığı eylemler bahane edilerek ev hapsine mahkum edilmişti. Ev hapsi cezasını tanımayan Onay, hemen ardından katıldığı Yüksel'deki eylemde gözaltına alınarak tutuklanmıştı. Yüksel direnişçilerine yönelik davanın 19 Ekim'deki ilk duruşmasında tahliye edilen Onay, hapishane çıkışında gözaltına alınarak İstanbul'a getirilmişti.

Torba yasadın madencinin payına ceset torbaları düşecek!

Patronlar doymak bilmiyor. Ne para-ya ne de işçi kanına...

Çıkarılan yasalarla gözü dönmüş açlıklarını bir nebze gidermeye çalışıyorlar. Attıkları her adımda işçi sınıfının emeğine, canına, geleceğine göz dikiyorlar.

TORBA YASA İLE HEDEFLENEN

Motorlu Taşıtlar Vergisi'ne (MTV) %40'lık zam ile gündeme gelmişti Torba Yasa. Artan tepkilerle televizyon ekranlarına çıkıp "zammı geri aldık" dediler. %25'e düşürdük dediler. Hepsi yalandı. Zaten %25 de büyük bir zam oranıydı ama %25'e düşürdükleri de yalandı. 1-3 yaş arası 1.3 motor ve fiyatı 40.000 liranın altındaki araçlarda %25, diğer araçlarda %50'ye kadar zam yapmışlardı. Peki, torba yasa sadece MTV zammından mı ibaretti?

Elbette hayır! Torba yasa sermayenin ve AKP'nin yaşadığı krizden çıkmanın anahtarlarından birisi idi. Bu anahtar bütçe açığını emekçinin sırtına yüklemenin, devletin elindekileri sermayeye peşkeş çekmenin, AKP açısından da sermayenin desteğini almanın anahtarıydı.

ÖZELLEŞTİRMENİN, KURALSIZLIĞIN, KATLIAMLARIN ÖNÜ AÇILIYOR

Torba Yasa'nın 58. maddesi ile madenlerin özelleştirilmesinin, kuralsız çalışmanın, iş cinayetlerinin önü açılıyor. Değişiklik öngören maddede "Türkiye Taşkömürü Kurumu ile Türkiye Kömür İşletmeleri, uhdelerinde bulunan maden ruhsat sahalarını işletmeye, işletmeye, bunları bölerek yeni ruhsat talep etmeye ve bu ruhsatları ihale etmeye yetkilidir" ifadeleri yer alıyor.

Gereke olarak da şunlar söyleniyor: "Böylelikle, atıl vaziyetteki sahaların ekonomik, güvenli ve rantabl şekilde değerlendirilmesine olanak sağlanmaktadır.

Ayrıca rödovans süreleri kısıtlı olduğundan dolayı iş sağlığı ve güvenliğine yönelik uzun vadeli modernize teknolojiye uygun yatırımlar yapılamamaktadır. Düzenleme ile belirtilen gerekçelere göre uzun vadeli yatırım yapılabilmesinin önü açılmaktadır."

Bu değişikliği nasıl okumak lazım. Özelleştirmelerin önünün açıldığı açıktır. Atıl vaziyetteki sahaları ranta açacaklarını kendi ağızlarıyla söylemektedirler. Devlete ait olan madenlerin rödovans sistemi ile özel sektöre işletilmesinin iş cinayetlerini, kuralsız ve iş güvenliği alınmaksızın çalışmayı arttırdığı çok açıkken, rödovans sürelerinin kısıtlı olmasını bir sorun olarak görmekteyiz. Bunu da iş sağlığı ve güvenliğine yönelik uzun vadeli yatırımların yapılamamasına bağlamaktadırlar. Buraya dikkat! İşçi sağlığı ve güvenliği değil, iş sağlığı ve güvenliği diyorlar. Güvenliğini almak istedikleri her yıl ölen madenciler değil, madencilğin güvenliğidir. Bunu Şırnak'ta yaşanan iş cinayetinin ardından madenin kapatılmasına ve kapısı mühürlenmesine rağmen kamyonların çalışmaya devam etmesinden, kablolarının para olmasından biliyoruz.

DAHA AZ İŞÇİ, DAHA ÇOK İŞ!

Madenlerin özelleştirilmesinin önü

açılırken 2001 yılından beridir çalışan işçi sayısı sürekli düşmektedir. 2001 yılı SGK kayıtlarına göre 47'si kamu, 459'u özel sektör olmak üzere toplam 506 ocak varken bu sayı 2017'de 29'u kamu, 600'ü özel sektör olmak üzere toplam 629 ocaktır. Aynı yıl aralığında işçi sayısı 29 bin 613'ü kamu, 13 bin 244'ü özel sektör olmak üzere toplam 42 bin 857'den; 10. 772'si kamu, 27 bin 22'si özel sektör olmak üzere toplam 34 bin 742'ye düşmüştür. Maden sayısında bir düşüş olmamasına rağmen işçi sayısındaki azalma, çalışma saatlerinin uzaması, 2 kişilik işin 1 kişiye yaptırılması, ağırlaştırılmış çalışma koşulları anlamına gelmektedir. Soma Katliamı öncesindeki raporlarda 3 yıl içinde çıkartılması gereken madenin 2 yıl içinde çıkartılmaya çalışıldığı ortaya konmaktadır.

ŞIRNAK AYNASINDA MADENCİLİK GERÇEĞİ

Şırnak'taki son madenci katliamında da görüldüğü gibi madenlerde uygulanan özelleştirme ve rödovans katliamlarının önünü açmaktadır. 1998'e kadar ciddi ölümlerin yaşanmadığı Şırnak'ta 98'den sonra işletmenin özel sektöre verilmeye başlanması ile yaklaşık 20 yılda 200 madencinin katledildiğini biliyoruz. 92 Kozlu'dan beri kamu madenlerinde iş cina-

yetinin olmaması, buna karşın Soma, Ermenek başta olmak üzere özel sektörde, rödovanslı sahada ve taşeron şirketlerde işçi kanına doymadığını biliyoruz.

Bu durum elbette ki kamuda bütün güvenlik önlemlerinin alındığı anlamına gelmiyor. Ancak özelleştirmeler ile hayata geçirilen esnek çalışmanın, kuralsızlığın ve baskının sonuçlarını ortaya koyuyor.

Bütün bunların yanı sıra madenlerde patronlar için maliyet anlamına gelen güvenlik önlemleri alınmıyor, mühendis çalıştırma zorunluluğunda sürekli esnemeler yaşanıyor, madenler hiçbir denetime tabi tutulmuyor...

Şırnak'taki kazadan sonra "kaçak maden ocağı" haberlerini sıkça duyduk. Peki, buradan çıkan tonlarca kömürün piyasaya sürülmesinde neden hiçbir sorun yaşanmıyordu? Bu bile kaçak madencilik yalan olduğunu, kaçaklığın devletin işleyişinin bir parçası olduğunu göstermektedir.

TORBA YASA İLE İŞÇİ KATLIAMLARININ ÖNÜ AÇILMAKTADIR

Torba yasa ile patronlar zenginliklerine zenginlik katacaklar. Patronların payına torba torba paralar, araziler, ucuz emek cennetleri düşerken, işçi sınıfının payına ceset torbaları, sömürü cehennemleri düşecektir.

Torba yasanın hayata geçirilmesiyle maden ocakları, patronlar daha da fazla işçi kanıyla beslenmeye devam edecektir. Zira işçi kanı elde ettikleri kârların yanında önemsenmeyecek kadar ucuzdur onların düzeninde. İşçilerin "fitrat"ında ölüm vardır ve çok "güzel" ölüm işçilerin tabirleriyle. Ölüm de, bu düzene boyun eğmek de işçi sınıfının kaderi olmaz. Bu kaderi işçi ve emekçiler yazmadı ancak bozacak olanlardır.

**Klüh işçileri:
Direne direne
kazanacağız!**

Çimse-İş Tuzla Şubesi'nin yetkili olduğu Klüh Destek fabrikasında işçiler, kendilerinden habersiz imzalanan 3 yıllık sözleşmeye tepkilerini göstermeye devam ediyor.

Şişecam'a üretim yapan Klüh Destek işçileri, Çimse-İş'in geçtiğimiz hafta patron ile birlikte, kendilerinden habersiz imzaladığı sözleşmeye karşı tepkilerini 31 Ekim'de yaptıkları eylemlerle sürdürdü.

Sert tepkiye karşı patron, baş temsilciyi zorunlu izne çıkarsa da işçiler eylemlerle tepkilerini ortaya koyarak "Direne direne kazanacağız" diyor.

Vardiya ve mola giriş çıkışlarında alkış, ısıklık ve sloganlar eşliğinde toplu yürüyüş gerçekleş-

tiren işçiler mücadelelerini büyüteceklerini vurguluyor.

İşçiler, eylemlerini gerekirse iş yavaşlatma hatta üretimi durdurmaya kadar götüreceklerini ifade ederek "Biz sadece hakkımız olanı istiyoruz. Yıllardır çalışıyoruz ama ücretler asgari ücret seviyesinde, bu böyle gitmez" ifadelerini kullandı.

1 Kasım'dan itibaren Tekirdağ Saray'da kurulu fabrikada da eylemlerin başlayacağını belirten işçiler, sözleşmedeki ücretlerle ilgili bölümün yeniden ele alınması, en fazla 2 yıllık olması ve kendilerinden onay alınmadan imzalanmaması taleplerini savunuyor.

“Devrimci partinin varlığı ve devrim”

Bağımsız Devrimi Sınıf Platformu (BDSP) temsilcisiyle, Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yılında yürütülen çalışmalar üzerine konuştuk...

- BDSP, Ekim Devrimi'nin 100. yılında işçi ve emekçilere “Gelecek mutlak sosyalizm!” şiarıyla sesleniyor. 100. yılı vesilesiyle Ekim Devrimi'ni işçi sınıfına taşımak güncel olarak nasıl bir önem taşıyor?

Dünyayı sarsan büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yılındayız. Ekim Devrimi işçi sınıfına, emekçilere ve tüm ezilenlere baskı, sömürü ve her türlü gericiğiliktan kurtuluşun yolunu göstermiş, bugüne taşınan önemli değerler ve deneyimler bırakmıştır. Dünya ölçeğinde yaygınlaşan ve derinleşen sömürü, gericiğilik ve savaşların bağrında, Marksizm'in yol göstericiliğinde mayalanmış ve Lenin liderliğindeki Bolşeviklerin öncülüğünde zafere ulaşmıştır.

Emperyalist savaş ve kapitalist sömürünün, baskı ve gericiğilin arttığı şu günlerde Ekim Devrimi'nin birikim ve deneyimlerini en ileri düzeyde kuşanmak, devrimci eylem çizgisini güçlendirmek için önemli bir yerde duruyor. Bu büyük devrimin deneyimlerini ve değerlerini işçi ve emekçilere taşımayı sosyalizm mücadelesinin temel yapı taşlarından biri olarak görüyor, onları işçi ve emekçilerin elinde bir bayrağa dönüştürmeye çalışıyoruz.

Sınıfı devrimcileştirme ve devrimi gerçekleştirme iddiası taşıyan gerçek her komünist partisi bunu böyle yap-

mak zorundadır. Aksi halde ne işçi sınıfını devrimcileştirebilir ne de geleceği kazanabilir. Ekim Devrimi'ni, devrimci partiyi ve devrimin değerlerini gözardı etmek demek, devrim davasından uzaklaşmak, Marksizm-Leninizm'i terk etmek demektir. Biz Ekim Devrimi'ni bir eylem kılavuzu olarak görüyoruz. Onun için bugünün sorunlarına ve ihtiyaçlarına bu büyük devrimin deneyimleri ışığında yanıt üretmeye çalışıyoruz.

- Bu kapsamda nasıl bir çalışma yürütüyorsunuz?

Ekim Devrimi'nin 100. yılını erken bir tarihte gündemimize aldık. Çeşitli seminerler, toplantılar vb. gerçekleştirdik, gerçekleştirmeye devam ediyoruz. Yani sıra daha geniş kesimlere bu devrimin

kazanımlarını ve temsil ettiği değerleri taşımak için bazı adımlar attık. Duvar gazeteleri, afişler, bildiriler, toplantılar ve çeşitli yayınlarımız aracılığıyla bunu yapmaya çalıştık. Önümüzdeki günlerde bu kapsamda yürüttüğümüz çalışmaların bir ara aşaması olarak bir dizi kentte geniş kitle etkinlikleri gerçekleştireceğiz. İzmir ve İstanbul'da gerçekleştireceğimiz kitle etkinliklerinin programı netleştiği için duyurusunu yaptık. Diğer kentlerdeki kitle etkinliği programlarımız netleşince onları da duyuracağız.

Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle gerçekleştireceğimiz etkinlikler sonrasında da önümüzdeki bütün bir yıla yayılan bir süreç örgütleyeceğiz.

- Aynı kapsamda İstanbul'da etkin-

lik yapmaya hazırlanıyorsunuz. Etkinlik hazırlıklarına ilişkin ne söyleyebilirsiniz?

Etkinlik programımızı oluşturmada epey zorlandığımız söylenebilir. Etkinliğimizi 19 Kasım'da yapmayı düşünüyorduk. Bizim dışımızdaki nedenlerden kaynaklı 3 Aralık'a ertelemek zorunda kaldık.

Etkinlik için aylar öncesinden hazırlığa başladık. Birçok belediyeye salon için başvuru yaptık. Bazı belediyelerden yanıt alamazken, bazıları bizi haftalarca oyaladılar. Belediyelerin spor ve gösteri salonlarından umudumuzu kesince bugün salonlarına vb. baktık. Yine olumsuz yanıtlarla karşılaştık. Salon sahipleri politik etkinliklere vermeleri halinde valiliğin salonlarını kapama tehdidiyle karşı karşıya kaldıklarını ifade ettiler.

Devrimci faaliyet

İzmir'de 100. yıl eylemine çağrı

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tarafından 5 Kasım'da yapılacak yürüyüşe çağrılar devam ediyor. Afiş çalışmalarının ardından 26 Ekim günü demokratik kitle örgütleri ve sendikalar dolaşarak yürüyüşe çağrı yapıldı.

KESK ve DİSK'e bağlı sendikaların şubelerine yapılan ziyaretlerde Ekim Devrimi'nin 100. yılı ve önemi üzerine sohbet edilerek, içinden geçilen tarihsel dönemde Ekim Devrimi'ni işçi ve emekçilere anlatmanın önemine dikkat

çekildi

Çağrılar 28 ve 29 Ekim'de devam etti. Buca'ya bağlı Kuruçeşme Mahallesi'nde kapı kapı dolaşarak “Gelecek mutlak sosyalizm” bildirileri emekçilere ulaştırılırken, emekçilerle sohbetler edilerek yürüyüşe çağrı yapıldı. “1917-2017 yüzyılın çağrısı, Ekim Devrimi'nin 100. yıl dönümünde buluşuyoruz” şiarlı BDSP afişi ve “Ekim Devrimi 100. yılında: Gelecek mutlak sosyalizm” şiarlı BDSP stickerı mahallede yaygın bir şekilde kullanıldı.

Şirinyer'de ajitasyonlar eşliğinde emekçileri yürüyüşe çağıran sınıf devrimcileri bu bölgede de stickerları bugün olarak kullandı. 30 Ekim günü ise Çiğli'ye bağlı Küçük Çiğli, Harmandalı ve Güzeltepe mahallelerinde bildiri dağıtımıyla emekçiler yürüyüşe davet edildi. Afiş ve stickerlar bu mahallelerde de yaygın bir şekilde yapıldı. 30 Ekim sabahı da Çiğli'de servis güzergahlarında etkinlik çağrısının olduğu bildiriler işçilere ulaştırıldı.

me hazırlığı devrimin geleceğidir!”

Başka bazı salonları ise çok yüksek kira talep ettikleri için biz tercih etmedik. Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nden yer talebimize olumlu yanıt verilince, hedeflediğimizden daha geç bir tarihte burası üzerinden programımızı gerçekleştirme kararı aldık.

Sonrasında programımıza çeşitli sanatçıları davet ettik. Sol etiketli bazı sanatçıların önemli bir kısmının tam bir tüccar mantığıyla hareket ettiğini gördük. Ticari bir etkinlik yapmadığımızı ifade ederek bu kişileri gündemimizden çıkardık.

Etkinlik hazırlıklarımıza erken başladığımız için çalışmamızın çeşitli araçları ve biçimi üzerinden bir fikir oluşturmuştuk. Yer ve programımız netleşince davetiye, afiş, bildiri, toplantılar gibi çeşitli araçları devreye soktuk. Hazırlığımızı güçlendirmek ve en geniş işçi-emekçi yığınlara taşımak için başka bir dizi aracı ve yöntemi de devreye sokacağız. Bunların yanı sıra bütün dostlarımızı da etkinliğimizin hazırlığına omuz vermeye davet ediyoruz.

- Etkinliğin programı, hepsinden önemlisi politik mesajı ne olacak?

Sizin ilk soruda ifade ettiğiniz gibi, Ekim Devrimi'nin 100. yılı gündemiyle gerçekleştirdiğimiz çalışmalarda "Gelecek mutlak sosyalizm!" şiarını öne çıkardık. Bu şiar bizce bu dönem çok daha büyük bir önem kazanmış bulunuyor. Öneme ilişkin çok şey söylenebilir fakat ben şu kadarını ifade etmek istiyorum. İnsanlığın önünde iki seçenek var: Ya barbarlık ya sosyalizm! Biz işçi sınıfı

1917 - 2017
YÜZYILIN ÇAĞRISI
EKİM DEVRİMİNİN
100. YIL DÖNÜMÜNDE
BULUŞUYORUZ!
16:00 Program
16:30 Yürüyüş
KARŞIYAKA İZBAN
5 KASIM
BDSP Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
Ekim Devrimi 100.YIL
Gelecek mutlak sosyalizm!
3 Aralık
Pazar
Saat 15.00
Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi
Kartal / İstanbul
★ Bajar
★ Ruhi Su Dostlar Korosu (Sof: Mutlu Ödemis)
★ Domane Dersim
★ Gebze İBD Müzik Topluluğu
0536 714 62 06
BDSP Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

ve emekçilere herşeyin altüst olduğu ve ciddi bir kafa karışıklığının yaşandığı bu dönemde sosyalizmin barbarlığa karşı tek gerçek alternatif olduğunu, geleceği kazanmanın ancak sosyalizm mücadelesini büyütmeyle mümkün olduğunu göstermeye çalışıyoruz.

Etkinliğimizin politik mesajı bu olacak. Ön süreciyle ve etkinlik günüyle bir bütün olarak en geniş emekçi yığınlar bu mesajı taşımak için adımlar atıyoruz. Bizim amacımız kendi başına kitlesel bir etkinlik gerçekleştirmek değil, devrimci temelde politik bir kitle etkinliği gerçekleştirmektir. Devrimin güncelliğini işçi sınıfı ve emekçilere anlatmaktır. Gericiliğin

karşısına, çürümüş ve tükenmiş burjuva cumhuriyetinin değerlerini diriltmeye çalışan bir programla değil, onu aşacak bir programla, yani Sosyalist İşçi Emekçi Cumhuriyetini kazanacak yol ve yöntemleri gösteren bir mücadele programıyla çıkmaktır. Bunun için işçi ve emekçilere devrimci program etrafında birleşme çağrısı yapmak ve bu birliği sağlamak için çalışmaktır. Gerçek çözümün devrim ve sosyalizm mücadelesinde olduğunu anlatmaktır. Etkinlik programımızın içeriğini buna göre hazırladık. Bu mesajı en güçlü bir biçimde vermeyi hedefliyoruz.

- Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiy-

le yürütülecek çalışma etkinlikle noktalanmayacak sanırız. Etkinlik sonrası süreç nasıl devam edecek?

Ekim Devrimi'nin kazanımları, deneyimleri ve birikimi üzerinden yürüteceğimiz çalışmaları 100. yılı vesilesiyle önümüzdeki bütün bir yıl sürdürmeyi planlıyoruz. Etkinlik sonrası süreci Ekim Devrimi ve gösterdikleri üzerinden çeşitli eğitici-pratik faaliyetlere ve etkinliklere konu edeceğiz.

100. yıl kapsamındaki çalışmalarımızı 1918 Alman Kasım Devrimi'nin 100. yıl dönümüne kadar sürdürmeyi düşünüyoruz. Denebilir ki iki farklı devrim! Bizce ikisi arasındaki ilişki her yönüyle çok önemli. Biri zaferle diğeri yenilgiyle sonuçlanmış iki devrimden bahsediyoruz. Birindeki işçi sınıfı diğerine göre nicelik olarak daha güçlü ama devrimci bir önderliğe sahip değil. Birinde devrimci partinin erken bir dönemde mücadele sahnesinde yer alması ve devrim hazırlığı, diğerinde ise bu çok temelli alanda zaafiyeti söz konusu. Dolayısıyla, devrimci partinin varlığı ve devrime hazırlığı devrimin geleceği için çok büyük bir önem taşıyor.

Daha sonrası ise, Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan ilerleyen halkların muazzam mücadele deneyimi ve tarihidir. Olumlu ve olumsuz bir dizi deneyim ve derslerden faydalanmayan devrimci partiler geleceği kazanamazlar. Bu deneyimleri her yönüyle irdelemek ve sonuçlar çıkartmak bizce çok önemli. Etkinlik sonrası süreci bu eksende ele alacağız.

Devrimci faaliyet

İstanbul'da etkinlik hazırlıkları sürüyor

İstanbul BDSP'nin 3 Aralık'ta gerçekleştireceği etkinliğin çağrıları Başakşehir ilçesine bağlı Şahintepe Mahallesi'ne taşındı. Cumartesi Pazarı içinde, etkinlik çağrısının yer aldığı Kızıl Bayrak gazetesi ajitasyonlar eşliğinde emekçilere ulaştırıldı. Gazete satışı esnasında birçok işçi ve emekçiyle sohbet edildi.

Ayrıca, etkinliğe çağrı yapan ve "Gelecek mutlak sosyalizm" şiarlı stickerlar emekçilerin yoğun olarak kullandıkları güzergahlara yapıldı.

Kartal'da da etkinlik örgütlenme komitesi oluşturuldu. Komite her hafta düzenli olarak toplanma kararı aldı. Toplantıda Kartal'daki her kapıyı çalmanın ve etkinliğin sesini emekçilere ulaştırmanın önemi üzerine konuşuldu. Etkinliğe hazırlık kapsamında yapılacaklar planlandı.

Bu kapsamda Kartal'ın pek çok yerine "Gelecek mutlak sosyalizm" şiarlı afişler ve stickerlar yapıldı. Afişlerin yapıldığı mahallelerde akşam saatlerinde Kızıl Bayrak gazetesinin dağıtımı gerçek-

leştirildi.

Küçükçekmece'de 29 Ekim günü tekstil, metal, petro-kimya fabrikalarının bulunduğu Sefaköy-Halkalı yoluna yoğun bir şekilde stickerlar yapıldı.

30 Ekim akşamı iş çıkış saatinde İkitelli'de işçilerin yoğun olarak geçtiği güzergâhta Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi. Ekim Devrimi'nin kazanımları üzerine işçilerle yapılan sohbetlerde Ekim Devrimi'nin güncelliği ve sosyalizmin tarihsel bir zorunluluk olduğu vurgulandı.

DEV TEKSTİL GMYK Toplantısı Sonuç Bildirgesi

Sendikamızın GMYK toplantısı 29 Ekim'de gerçekleştirildi. Toplantıda işçi sınıfı ve emekçileri ilgilendiren gündemler ve sendikamızın çalışmaları değerlendirilerek çeşitli kararlar alınmıştır.

* Emperyalist metropollerde derinleşen kriz ve bunun bölgedeki yansımalarından biri olan kirli ve kanlı savaşın faturası işçi ve emekçilere kesiliyor. AKP hükümeti bu kirli savaştan pay alma hevesiyle hareket ediyor, dış politikada yap boz misali bir çizgi izliyor. Bir adımı diğerini tutmuyor. Emperyalist odaklarla ortaklaşılın en önemli konu ise bölge halklarının üzerindeki baskı ve katliamların artması oluyor. Bunun ülke içindeki karşılığı halklar arası düşmanlığın derinleştirilmesi ve kirli savaşın faturasının işçi-emekçilere fatura edilmesi oluyor.

2018 bütçesini tam bir savaş bütçesi olarak hazırlayan AKP iktidarı, bütçe giderlerini ve açıklarını karşılamak için işçi ve emekçilere yeni vergi yükleri bindirdi. Temel tüketim ürünlerine ve akaryakıt fiyatlarına yüksek oranlarda zamlar yapıldı. Patronlara ise yeni teşvikler ve vergi indirimleri getirildi. Sadece 3 telekomünikasyon şirketinin 5 milyar değerindeki vergi borcunun silinmesi hükümetin işçi ve emekçi düşmanı uygulamalarını görmek için yeterlidir. Hükümet bunlarla da yetinmeyerek bir kere daha OHAL'i uzattı. Erdoğan'ın ifadeleriyle OHAL'i işçilerin ve emekçilerin hak arama mücadelesinin önünü kesmek için kullanıyorlar. Aynı OHAL'i patronların, yandaşların ve cemaatlerin rahat at koşturmasının önündeki engelleri kaldırmak için de kullanıyorlar.

Tüm bunlara işçilerin çalışma yaşamını ağırlaştıran düzenlemeler eşlik ediyor. Çalışma sürelerinin ve koşullarının esnetilmesi, işçilerin iş mahkemelerine gitmelerinin zorlaştırılması, sigortasız çalışmanın yaygınlaştırılması, ücretlerin erimesi vb. bunlardan bazılarıdır. Tüm bu saldırılar dünyada ve ülkemizde yaşanan siyasal gelişmelerden bağımsız değildir. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü koşullarında ise daha rahat hayata geçirilmektedir. Bu saldırıların önünü kesmek ve yeni haklar kazanmak için işçi sınıfının bağımsız siyasal sınıf tutumunu geliştirmek gerekir. Sendikamız işçi sınıfının bağımsız siyasal tutumunu geliştirmek için çaba sarf etmeye devam edecektir.

* İşçi kadınların karşı karşıya kaldığı saldırılar ve sendikamızın bu alandaki çalışmaları değerlendirilmiştir. Her geçen gün işçi kadınların ve genel planda kadınların karşı karşıya kaldığı saldırılar ve baskılar artmaktadır. Kadınların karşı

karşıya kaldığı saldırıların arka planında sosyo-ekonomik, kültürel etkilerin fazlaca yeri olduğu söylenebilir. Kadını değersizleştiren ucuz iş gücü ve cinsel meta olarak gören kapitalist sistem değişmedikçe benzer sorunlar farklı biçimde görülecektir. Sendikamız tüm bu sorunların çözümü için, kadınların çalışma hayatında ve gündelik yaşamda hak eşitliğini elde etmesi için mücadele edecektir. Fabrikalarda kadınların ucuz iş gücü olarak görülmesine, kadın ve işçi kimliğinden dolayı baskı ve hakaret görmesine, cinsel tacizlerle karşı karşıya kalmasına karşı yürüttüğü mücadeleyi derinleştirecektir. Kadın işçilerin bu saldırılar karşısında örgütlü duruşunu açığa çıkarma olduğu yerlerde de güçlendirme hedefiyle hareket edecektir. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü de bu çerçevede ele alınarak işlenecektir.

* Sendikalaştıkları ve haklarını aradıkları için işten atılan ve direnişe geçen işçi ve emekçilerle dayanışmanın önemi de toplantıda ele alınmıştır. Sendikamız direnişlerle dayanışmayı önemli görmektedir. Bu açıdan elden geldikçe dayanışmayı büyütecek ve direnişlerin taleplerinin kabul edilmesi için çaba gösterecektir. Direnişlerle dayanışmayı ziyaretler vb. indirgemeyen sendikamız direnişçi işçilere temsil ettiğimiz devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını taşımaya önemli görmektedir. Bu doğrultuda çeşitli adımlar atmayı gündemine almıştır.

* Ekim Devrimi'nin 100. yılı da değerlendirilmiştir. Büyük devrimle kurulan işçi iktidarı dünya işçi sınıfına sömürden kurtulmanın yolunu göstermektedir.

Büyük devrimin işçi ve emekçilere kazandırdıklarını çeşitli araç ve yöntemlerle en geniş kesimlere taşımaya sendikamız önüne görev olarak koymuştur.

* GMYK toplantısında Ocak ayında gerçekleştirilecek genel meclis toplantısı da ele alınmıştır. Genel meclis toplantısının genel hatları belirlenerek 13-14 Ocak tarihlerinde gerçekleştirilmesi kararlaştırılmıştır. İlk gün genel eğitim çalışması ikinci gün ise geride bırakılan 6 ayın değerlendirilmesi ve önümüzdeki 6 aylık sürece dair sendikamızın genel politikasının belirlenmesi biçiminde olacaktır. Belirlenen planı geliştirmek ve güçlendirmek için MYK yetkilendirilmiştir. İlk gün için iş yasasındaki son değişiklikler ve sendikamızın temsil ettiği devrimci sınıf sendikacılığı anlayışı güncel gelişmelerle baği içinde ele alınacaktır.

İşçi ve emekçilere dönük saldırıların arttığı, grev ve örgütlenme girişimlerinin yasaklandığı-keyfi olarak engellendiği bir dönemde fiili meşru mücadelenin önemi bir kere daha görülmektedir. Hangi nedenle olursa olsun düzenin yasaları sınırlarında kalan hiçbir sendikal anlayış işçi sınıfı mücadelesini ileri taşıyamaz. Sınıf mücadelesini ileri taşıyacak tek yol işçi sınıfının taban birliğinin devrimci temelde sağlanması ve fiili-meşru mücadelesinin örgütlenmesidir. Bugün fiili-meşru mücadele anlayışından kopuk bir dizi anlayış mücadeleyi yetki barajı, düzenin yasaları ve keyfi engelleri sınırlarına hapsedmekte, işçi ve emekçilerde de böyle bir bakış oluşturmak için çaba sarf etmektedir. Fakat birçok deneyim göstermiştir ki mesele yetkili olup olmama, "yasal" sınırlarda kalıp kalmama meselesi değildir. Yetkili

"güçlü" birçok sendika düzenin yasaları ve keyfi uygulamaları karşısında grev vb. "hakları" kullanamamış, keyfi yasaklara boyun eğmiştir. Keyfi yasaklar gündelik hayatın bir parçası olmuştur. Bu gelişmeler göstermektedir ki, en ufak hak mücadelesinin başarıya ulaşması bile işçilerin örgütlü birliği ve fiili meşru mücadelesi ile mümkündür. Onun için baraj tartışması, "yasal" sınırlarda kalma tartışması vb. sınıfın mücadelesini geri çekmekten başka hiçbir işe yaramamaktadır.

GMYK genel eğitim çalışmasını yukarıda ifade ettiğimiz çerçevede öncü işçilerde bir bakış oluşturma hedefiyle ele almayı kararlaştırmıştır. Bu çaba panel, söyleşi vb. ile güçlendirilecektir. Sendikamızın kuruluş etkinlikleri de bu kapsamda ele alınacaktır.

* Toplantıda asgari ücret zam dönemine müdahale de tartışılmıştır. Önümüzdeki ay itibarıyla "insanca yaşamaya yeten vergiden muaf ücret" talebini öne çıkaran bir çalışma yürütülecektir. Asgari ücret zam sürecinin bir aracı olarak bildiri hazırlanarak yaygın kullanılacaktır.

* Sendika yayınlarımız da değerlendirilmiştir. Yayınların daha işlevli kullanılması için çeşitli önlemler alınmış ve planlama yapılmıştır. Sendika bültenimizin Kasım-Aralık sayısının gündemleri belirlenerek görev dağılımı yapılmıştır.

GMYK toplantımızda öne çıkan başlıklar yukarıda değindiğimiz gibidir. Bütün üyelerimizi ve dostlarımızı sendikamıza omuz vermeye, devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını işçi sınıfı içinde ete kemiğe büründürmeye davet ediyoruz.

MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

1 Kasım 2017

İş cinayetlerine karşı örgütlü mücadeleye!

Sermaye düzeninin çarkları işçi kanı ile dönmeye devam ediyor. Şırnak'taki ölüm madenleri, Tüpraş'ta patlama sonucu yaşamını yitiren 4 işçi... Her zaman dediklerinin tam tersini yapanlar 13 Mayıs-12 Eylül arasında gerçekleştirdikleri "sıfır kaza projesi"nde de bu geleneklerini bırakmadılar. Hükümetin hazırladığı sıfır kaza projesinin tarihleri içinde en az 753 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Bu cinayetlerin en az 167'si, projenin eksenini oluşturan inşaat sektöründe yaşandı. Genel olarak baktığımızda 2017'nin ilk 9 ayında en az 1485 işçi iş cinayetine kurban gitti. En az diyoruz çünkü bu rakamlar sadece İSİG Meclisi'nin elde ettiği veriler. Zira sermaye devleti gerçek verileri gizlemektedir.

OHAL İŞÇİ DÜŞMANLIĞIDIR

Yine verileri incelediğimizde iş cinayetlerinin 2013'ten bugüne sistemli bir şekilde arttığını görüyoruz. 2017 ise, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde en fazla iş cinayetinin yaşandığı yıl olarak karşımıza çıkıyor. Son bir yılda Türkiye siyasetinde belirleyici olan OHAL ile birlikte işçi düşmanı yasalar tek gecede, tek bir KHK ile geçirilirken OHAL sürecinde iş cinayetleri yüzde 9 oranında arttı.

Türkiye, Avrupa'da iş cinayetlerinde birinci olsa da, bu durum salt Türkiye'ye özgü de değil. Örneğin dünyanın büyük

ekonomileri arasında yer alan Japonya'da aşırı çalışmaya bağlı ani ölüm anlamına gelen Koroshi çok yaygın. Japonya'da resmi verilere göre her yıl 400 Koroshi ölümü var, ancak sendikalara göre bu sayı 20 bini buluyor. Japon çalışma rejimi ise tüm dünyada patronlar tarafından oturtulmaya çalışılıyor. Romanya, Fransa, Letonya, Avusturya gibi ülkeler de Avrupa'da iş cinayetlerinde başı çekiyor.

İŞ CİNAYETLERİ KAPİTALİZMİN YAPISAL BİR SORUNUDUR

Dünya genelinde ekonomide görülen kırılma ve belirsiz tablo sermayenin, emek üzerine fazla yük bindirmesine neden oluyor. Her zaman azami kar hedefi ile hareket eden kapitalistler, maliyeti düşürmek için daha uzun sürelerde, daha az sayıdaki işçiyi, daha ucuza çalıştırıyor. Kapitalizmin ilk dönemlerinde günde 16-18 saat vahşice çalıştırılan işçiler, bugün teknik ve üretim araçlarında yaşanan gelişmeye rağmen yine günde 10-12 saat, fazla üretim baskısı altında çalıştırılıyor. Önünde akan bandın ritmine tabi olan, çalıştırdığı makinenin basit bir parçası haline gelen işçi açıklıkla, yoksullukla terbiye ediliyor. Artık gelişen otomasyon sayesinde işlerini daha az sayıda işçi ile görebilen patronlar, işçiyi, yarattığı yedek emek ordusuyla kölece

çalışma koşullarına razı ediyor.

ÖRGÜTSÜZLÜK İŞ CİNAYETLERİNE KAPI ARALYOR

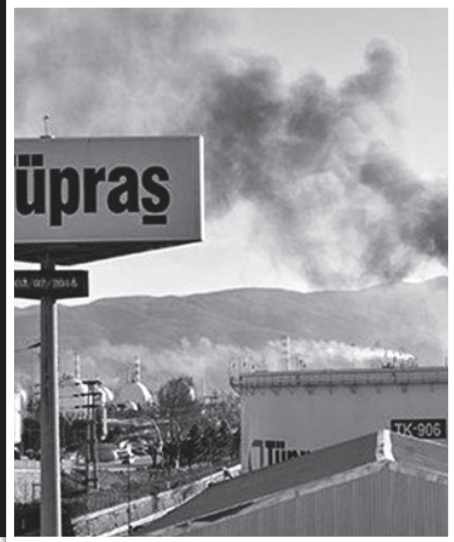
Tekrar verilere bakacak olursak, iş cinayetlerinin sendikalaşma/örgütlenme oranı arttıkça düştüğünü görüyoruz. Türkiye'de son yıllarda iş cinayetlerinin katlanarak artmasının arkasında yatan nedenlerden biri de budur. İşçi sınıfının örgütlülük oranının en düşük seyrettiği dönemlerden geçiyoruz. Sınıfın örgütsüzlüğünden güç alanlar, esnek ve güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırıyor, ağır çalışma koşullarını dayatıyor. Bunlar birleştiğinde de iş cinayetlerinin nesnel zemini oluşuyor.

İş cinayetlerini önlemenin yolu işçilerin birliğindedir

İş cinayetlerini önlemenin yolu taşeronlaştırmaya, esnek ve güvencesiz çalıştırılmaya karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. İş cinayetleri kapitalizmin kendisi ortadan kalkmadan tam olarak yok edilemeyecek olsa da, madenlerde, tersanelerde, inşaatlarda, fabrikalarda yitirdiğimiz işçi kardeşlerimizin hesabını sormanın da, yeni cinayetleri önlemenin de tek koşulu budur.

* İşçi Sağlığı ve Güvenliği (İSİG) Meclisi'nin hazırladığı verilerden yararlanılmıştır.

Y. LEYLA

"Denetim ve gaz ölçümü yapılmadı!"

Türkiye Petrol Rafinerileri A.Ş. (Tüpraş) İzmir Rafinerisi'nde, 11 Ekim'de 10 bin metreküplük nafta tankında meydana gelen patlamayla Kemal Şaşmazer, Yusuf Kepenek, Mehmet Dere ve Mehmet Karademir isimli işçiler hayatını kaybetmişti. Savcılık, iş cinayeti sonrası 5 kişilik bilirkişi heyetinden patlamayı inceleyip rapor hazırlamalarını istedi.

Savcının bilirkişiden istediği raporda nafta tankında biriken gazın, burada işçilerin kıvılcım çıkaran tel uçlu spiralle çalışması nedeniyle patladığı ve yakıttan da yangın çıktığı bilgisi yer aldı.

Raporda ayrıca; en ağır kusurlunun, tankların bakım işini üstlenen 'BEKA Proje' isimli firma olduğu kaydedildi. Firma ile Tüpraş arasındaki koordinasyonu sağlamakla görevli Tüpraş'ın saha denetçisi ve teknik işlerden sorumlu başmühendisinin de yine ağır kusurlu olduğu raporda yer aldı. Bakım izin belgesi düzenlenen tankta çalışma başlatılmadan önce işçilerin bulunacağı alanda gerekli denetim ve gaz ölçümünün yapılmadığı raporda yazıldı.

Raporu inceleyen savcılık, ihmal ve öngörülerin, alt birimlerdeki kişilerce üstlerine iletilip, iletilmediğinin tespit edilmesi için detaylı ek rapor istedi.

Patlama sonrası gözaltına alınan 7 şüpheliden taşeron firma 'Beka Proje'nin sahibi Bedrettin Karataş, işletme emniyet uzmanı Esfet Bilici, montaj ustabaşı Ali Battal ve şantiye müdürü Muhammed Hulusi Gözüak tutuklandı. Bilirkişi raporları sonrası daha önce adli kontrol şartıyla serbest bırakılan başmühendis Mehmet Emin Tuna, yeniden gözaltına alınarak tutuklandı. Soruşturma kapsamında işletme mühendisi B.K. ile işletme başmühendisi K.K. ise adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Valeo'dan atılan işçi silahla fabrikayı bastı

Bursa Valeo fabrikasında geçirdiği iş kazasında parmaklarını kaybeden Naci Boyraz, tazminatı da gasp edilerek işten atılmıştı.

Tek başına fabrika önünde direnen

Boyraz, Valeo yönetiminin taleplerine kulak tıkamasına artık tahammül edemeyerek 30 Ekim günü silahla fabrika önüne gitti.

Pompalı tüfekle havaya ateş eden

Boyraz, işten atma saldırısını teşhir ederek haklarını istedi.

Yaklaşık bir saat boyunca süren eylem sonucunda Boyraz polisler tarafından gözaltına alınarak karakola götürüldü.

Birleşik Metal-İş'te neler oluyor?

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda neler oluyor? Bu soru son zamanlarda birçok işçinin, ilerici insanın aklında. İddiaları olan, mücadele çizgisi olan, bir geleneğin temsilcisi olduğunu iddia eden Birleşik Metal-İş, son yapılan genel kurulun ardından birçok olayla anılmaya başladı. Aslında genel kurul olmadan önce, işçi sınıfının öncü temsilcilerine ve MİB'e yönelik saldırgan tavırları, MİB'lilerin genel kurul salonuna alınmaması Birleşik Metal-İş'in neler yaşayacağını bir gösteriydi.

Kendilerine bir çıkar şebekesi yaratmak isteyenlere o zaman göz yumanlar, birçok akıbetin önünü açtılar. "Bizim sendikamıza eleştiri yaptılar" diyerek gerici bir propagandanın parçası olanlar, bugün o gerici uygulamaların sonucunu yaşıyorlar. Eleştiri-özeleştiri ilkesinden bir defa vazgeçildiğinde, kendi gerçekliklerini ve yetersizliklerini örtmek için artık her şey meşrulaşmaya başlıyor. Yolsuzluk, hırsızlık, emek düşmanlığı bir kez normalleşmeye başladığında, ilkeler bir kenara atılıyor. Görünen o ki, Birleşik Metal-İş'te yaşanan süreç bu minvalde ilerliyor. Zira, burjuva çürüme her yanını kaplamış ve sermaye ile mücadeleyi bir kenara bırakmış olan Birleşik Metal-İş, Türk Metal olma yolunda bayağı bir mesafe kat etmiş bulunuyor. Bu sürece kapı aralayan kimi sol çevreler de yaşanan bu gelişmelerin sorumlularıdır.

Mücadele geleneğini, çizgisini, değerlerini bir kenara atan Birleşik Metal-İş yönetimi, yüz karası bir sürecin içerisine girdi. Birçok fabrikada temsilciler, ileri işçiler işten atıldı. Türk Metal çizgisinde emin adımlarla hızla ilerlemeye başladı.

Bu gelişmelerin sonucusu ise Bursa şubesi üzerinden yaşanıyor. Son genel kurulda bütün bir gövdesi ile merkez yönetime muhalif olan şube yönetimi ve temsilciler, zamanla kendi arasında çatışmaya başladı. Renault sürecinin Birleşik

Metal-İş adına bir hezimete dönüşmesi, ortaya çıkan faturanın çaycıya kesilmesi, şube başkanının yolsuzluklarla boğuşması...

Birleşik Metal-İş içerisinde mücadeleciler bir geleneği savunan temsilciler ile sendikayı bir çeteye çevirmeye çalışanlar arasında uzun zamandır yaşanan gerilimlerin sonucunda Bursa Şube Mali Sekreteri Gökhan Aydın görevden alındı.

Aslında ilkesiz birliklerin en ufak bir darbeye nasıl da parçalandığına tanıklık ediyoruz. Sınıf mücadelesinde doğrunun üzerinden atlamak, "bugün yeri değil" demek, "bu koşullarda ne olabilir ki" demek, daha iyisi için mücadele etmemek, yozlaşmaların da önünü açmaktadır. Renault sürecini eline yüzüne bulaştıranları, Metal Fırtına'nın yarattığı değer üzerine konmaya çalışanları, sınıf mücadelesi affetmedi, o değeri onların yakalarına yapıştırmadı. Metal Fırtına'nın mücadele anlayışı o zihniyet ile bütünleşmedi, çünkü birbirlerinden tamamen farklı değerlerdi.

Renault sürecinden kurtulmaya çalışan Birleşik Metal-İş yönetimi "bir şey-

lerin değişmesi lazım" deyip, yanlışları yanlış olduğunu söyleyemeyerek, yanlışların üzerine gitmenin zamansız olduğu anlayışı ile hareket ederek daha o zaman kaybetmişti. Şube başkanının genel merkeze muhalif olduğu zamanlarda, genel merkezin şube başkanının yaptığı yolsuzlukları öğrenip kendisine karşı bir koz olarak kullanarak kendi safına çekmesi, onun yanında Bosch'un örgütlenme sürecinde işten atılan ve şubede çalışmaya başlayan Mustafa Şen'in şubeye gelip gidenleri ve olup bitenleri genel merkeze ve şube başkanına rapor etmesi olayların bu duruma gelmesine neden olmuştur.

Şube başkanının yaptığı yolsuzlukları öğrenen muhalefet 2016 yılının Ocak ayında bütün delegelerden imza toplayarak şube başkanı Ayhan Ekinci'nin istifasını istemişti. O tarihte Renault sürecinin netleşmemesi, muhalefetin de olağanüstü genel kurul için topladıkları imzaları "zamanı değil" diyerek vermesi, süreci bu noktaya getirdi. Hiçbir inancı kalmayan, yolsuzluklara bulaşmış, değerleri olmayan bir şube başkanı ile Renault sürecine girilse ne olacaktı? Ger-

çekten kazanılacak mıydı?

Genel merkezin şube çalışanı Mustafa Şen üzerinden bir ajan yaratması, orada yaşananları rapor etmesi, sendikandan işçilerden uzak bir işleyişe oturması, işçilerin şubeye uğramaması, sendikandan faaliyetlerinin sadece kağıtta kalması üye olan diğer işçilerde de büyük bir rahatsızlık yaratıyor. Zira olan Türk Metal tipi sendikacılığın bir başka türü... Türk Metal üyesi işçiler de bir işyerinde sendikandan var olduğunu bilir, ancak ne temsilciyi tanırlar ne de sendikandan şubesinin yerini bilirler.

Burada belirtilmesi gereken bir diğer nokta ise Asil Çelik işçilerinin toplu sözleşme süreci sonrasında Birleşik Metal-İş Sendikası'ndan istifa etmesi oldu. Şu anda azımsanmayacak sayıda işçi sendikadan istifa etmiş durumda.

Olayların bu noktaya gelmesi, şube başkanına ve genel merkeze muhalefet yapan grubun da tutarsız davranışlarının sonucudur. Kendi içerisinde şube başkanının değişmesini veya genel başkanının değişmesini her şeyin başına koyanlar, stratejiyi baştan hatalı yapmışlardır. Fabrika temsilcilerinin ve şube yöneticilerinin de içerisinde olduğu bu muhalefet odağı, şu anki yönetim anlayışından farklı olarak ne hedeflemektedir? Kendilerine göre bir politik hedef koymuş olsalar da, tabandan uzak, tabana dayalı olmayan bir anlayışla hareket etmişlerdir. Meseleyi sadece kişilerin değiştirilmesine indirgemişlerdir. Tabanı değişim ve mücadele yönüyle harekete geçirmeyenler, sınıf sendikacılığından uzaklaşmış, burjuva değer yargılarıyla hareket eden çıkar şebekelerini yıkamazlar. Söz, yetki ve kararın tabanda olduğu devrimci bir sınıf hareketi, işçi sınıfı önündeki engelleri aşacak tek güçtür.

BURSA'DAN BİRLEŞİK METAL-İŞ ÜYESİ BİR İŞÇİ

Birleşik Metal-İş genel merkezi, muhaliflere saldırıyor

Birleşik Metal-İş Sendikası genel merkezi, kendilerine muhalif yöneticileri ve işçi temsilcilerini görevden almaya devam ediyor. Son olarak da Bursa şube mali sekreteri ve genel merkez denetleme üyesi Gökhan Aydın, görevden alındı.

Gökhan Aydın, yolsuzlukları ortaya çıkan Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci'nin arkasında duran sendika genel merkezini protesto ettiği için disiplin kuruluna sevk edilmişti. Disiplin kurulu Aydın'ı görevden aldı. Sosyal medya üzerinden açıklama yapan Aydın, bu karara uymayacağını söy-

leyerek "Sendikamız kimsenin tapulu malı, kimsenin çiftliği değildir! Sarı sendikal anlayış ve hukuksuzluğa karşı direneceğim!" dedi.

EKİNCİ'NİN İSTİFASINI İSTEYEN MUHALİFLER FİŞLENMİŞTİ

Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci'nin yolsuzluklarının ayyuka çıkması sonrasında, Bursa şubede bulunan muhalifler, şube başkanı Ayhan Ekinci'nin istifasını istemişlerdi. Bunun sonrasında şube çalışanı Mustafa Şen'in ajanlık yaparak şubeye gelen giden işçileri fişlediği, muhaliflerin yaptıklarını rapor halinde ge-

nel merkeze ve Ekinci'ye gönderdiği mailleri ortaya çıkmıştı.

GENEL MERKEZ, EKİNCİ'NİN ARKASINDA DURMUŞTU

Yaşanan bu durum karşısında genel merkezin özeleştiri vermesini isteyen muhalifler, Mustafa Şen'in de işine son verilmesini istemişlerdi. Oysa genel merkez yaşanan bu durumu sahiplenici bir tutum almıştı. Bu tutuma karşı, Bursa şube temsilciler kuruluna katılmama kararı alan muhalifler ve temsilciler disiplin kuruluna sevk edilmişti.

Bir sömürü cenneti Mercedes-Benz

Dünyaca ünlü Alman otomotiv tekele Mercedes-Benz'in Türk Direktörler Kurulu Başkanı Britta Seeger, 2015 yılında 6,7 milyar TL'lik bir portföy ile tarihinin en yüksek iş hacmine ulaştıklarını açıklamıştı. 2016 senesi için yaptığı açıklamada ise, bir dev olduklarını ve yıl içerisinde 132 bin araç üzerinde üretim gerçekleştiren Mercedes-Benz direktörü Şükrü Bekdikhan dile getirdi.

Alman tekelinin elde ettiği devasa kârların arkasında yatan gerçek ise, Türkiye'deki fabrikalarının birer sömürü cenneti olduğudur. Mercedes-Benz'in sitesine bakıldığında PEP Stajyer Geliştirme Programı ve İş Yeri Eğitimi Programı (PEP+) adı altında sözde kişisel mesleki pratik ve teorik öğrenim geliştirme stajları bu açıdan dikkat çekiyor. Sitede konuyla ilgili yapılan açıklamada üniversitelerin son sınıf öğrencilerine 11 aylık yarı zamanlı çalışma ile "tecrübe kazanma şansı" verildiği, "İş Yeri Eğitimi" adı altında uzun dönem zorunlu staj programına sahip üniversitelerin son sınıflarında okuyan öğrencilere ise yaklaşık 4 aylık staj sürelerinde haftada 5 gün devam koşulu ile çeşitli departmanlarda proje bazlı çalışma tecrübesi edinme "şansı" sağlanmakta olduğu yazıyor.

VAAT EDİLENLER İLE ÖRTÜŞMEYEN GERÇEKLER

Staj adı altında yüksek eğitim, kişisel geliştirme, tecrübe edinme gibi güzellemler ile genç, dinamik nüfusun emek gücü üzerine saltanat kurulmakta.

Bugün Mercedes-Benz Hoşdere fabrikasında aldığımız bilgilere göre stajyer olarak çalışan 12. sınıf öğrencisi 360 lisesi, PEP adı altında 500 stajyer öğrenci çalıştırılıyor. Üstelik PEP kapsamında çalıştırılan stajyerlerin çoğu üniversite öğrencisi değil, liseyi daha yeni bitirmiş gençlerden oluşuyor. Stajyerlerin staj süreleri ise yazıldığı gibi 11 ay değil 18 ay.

Bu süre zarfında 12. sınıf stajyerlere 400 lira civarında bir ücret, PEP stajyerleri için ise 1300, yani asgari ücretin altında bir rakam verildiği söyleniyor.

Mercedes-Benz Hoşdere fabrikasında 2 bin civarında işçi çalışıyor. Bunun 860'ı ise stajyer öğrenci. Her geçen yıl daha fazla üretim gerçekleştirerek

portföylerinin genişlediğini dile getiren Mercedes-Benz yönetimi, bunu stajyer öğrencilerin yoğun sömürüsü ile gerçekleştiriyor.

STAJYERLERİN ŞİKAYETLERİ!

Stajyerlerin en büyük şikâyeti ise seçtikleri bölüm üzerinden çalıştırılmak yerine, alakası olmadığı ağır angarya işlerde kullanıldıkları. Arada sırada bir yardım gerektiğinde kendi seçtikleri bölümlerinde ancak çalışabildiklerini, bunun da eğitim, öğrenim ile alakası olmadığını dile getiriliyorlar. Bunun kendisi Mercedes-Benz'in açıklamasında dile getirdiği "tecrübe edinme" söyleminin tamamen yalan olduğunu gözler önüne seriyor.

SÖMÜRÜYE BİRÇOK LİSE ORTAK!

Esenyurt, Avclar, Beylikdüzü ve Büyükdere'deki liselerden gelmekte olan bu genç stajyerler, kendi liselerindeki öğretim hocalarına yaşadıkları çalışma koşullarını ve eğitim biçimini aktardıklarını, fakat Mercedes-Benz'in bölgenin en büyük fabrikası olmasından ve en çok stajyer almasından kaynaklı, bu tarz şikâyetlerin göz ardı edildiğini belirtiyorlar. Böylelikle lise yönetimleri gençlerin uğradığı bu uygulama karşısında patronlarla birlikte hareket ederek yaşanan usulsüzlüklere ve sömürü dayatmalarına ortak oluyorlar.

"Tek bir kıvılcım domino etkisi yaratacak"

SENDİKALARIN HAZIRLIKLARI

Şimdiye kadar gerçekleşen oturma- larında, işçiye aktarımlar birçok fabrikada olduğu gibi bilgilendirme şeklinde oldu. TİS sürecinde yaşanabilecek hareketliliğin altında ezilme kaygısı güden sendikalar, şimdiden MESS'in yapacağı ücret açıklamasını işçileri eylemsizliğe itip, TİS sürecini satışa sürükleyerek, kabul ettirmeye çalışıyor.

DEVLET'İN HAZIRLIKLARI

Sermaye devleti ise MESS TİS sürecinin kurtarıcısı rolüne hazırlanmakta. Tayyip Erdoğan'ın sürece müdahale ederek "verin yüzde iki, bir an önce

uzatmadan bitirin" söylemleri bunu anlatıyor. Daha yakın zamanda OHAL'i olası grevler karşısında kapitalistler için uyguladığını dile getiren Erdoğan, OHAL'i üç ay daha uzatarak TİS sürecinde MESS'in demir yumruğu görevini yerine getirmeye hazırlanıyor.

Yakın zamanda işten atılan cam işçilerinin Tuzla'ya kadar gerçekleştirecekleri yürüyüşlerini yasaklayarak, OHAL'in sermaye sınıfı için yürürlükte olduğunu bir kez daha göstermiş oldular.

İŞÇİ SINIFININ HAZIRLIKLARI NE OLMALI?

İşçi sınıfının bugünkü asıl hedefi ya-

kın gelecekteki büyük ve nihai mücadelenin taşlarını şimdiden dizmektir. Bunun kendisi fabrikalarda komite, kurul ve fabrikalar arası kurulların oluşturulması ve yaygınlaştırılmasıyla mümkün.

Bu yoğun baskılar karşısında işçiler öfkeli, fabrikalar ise birer barut fıçısına dönmüş durumda. 140 bin işçiyi kapsayan bu süreç, herhangi fabrikadan gelecek bir kıvılcımla domino etkisi yaratarak, bir metal kasırgana dönüşebilir. Öyleyse vakit kaybetmeden işe koyulalım.

Metal işçileri olarak Metal Fırtınası sürecinde edindiğimiz tecrübelerle ve MİB öncülüğünde, "söz, yetki, karar bizlerin" diyerek her türlü oyun karşısında hazırlıklarımızı hızlandıralım.

ESENYURT'TAN BİR METAL İŞÇİSİ

140 bin metal işçisini ilgilendiren ve MESS ile metal işkolundaki yetkili sendikalar arasında yapılan toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde 4. oturumlar gerçekleşti. Şimdiye kadar idari maddeler üzerine görüşmeler yapıldı.

MESS PATRONLARININ HAZIRLIKLARI

MESS patronları metal işçilerini insanlıktan çıkaracak çalışma koşullarını dayatıyor. İşçilerin onurlarını ayaklar altına alıyor. Sağlıksız ve geleceksizlikle dolu fabrikalar, işçileri köleleştiren birer sömürü cehennemine dönüştürülüyor. TİS süreci boyunca son perdeye varmadan stoklar biriktiriliyor, ustabaşlarının baskıları arttırıyor, performans dayatması ve mesailer yoğunlaşıyor. İşçiler bu çalışma koşulları karşısında ağır bir şekilde eziliyor.

1917-2017... Örnek yaşamlardan yüzyılın çağrısı...

Şanlı devrimin, devrimci kadınları!

K. İmge

"...Çok büyük bir şey oluyor ve bizler hepimiz 'tek bir devrim çarkının küçük dişlileriyiz' inancıyla dolu olarak neşe içinde çalışıyorlardı."

Aleksandra Kollontay

"Partinin önündeki büyük devrimci görevler için, iki koşulu yerine getiren herkes yararlı olabilir. Bu koşullardan ilki, partiyi sevmek, ikincisi disiplini korumayı öğrenmektir. Elbette Marx'ın artı-değer teorisini incelemeniz ve Lenin'in eserleriyle ilgilenmeniz yararlı, ama bu yetmez. Partiye bütün varlığıyla bağlanmak zorundadır insan. Bütün burjuva alışkanlıklar bırakılmalı, «rol» oynama ya da kendini ön plana çıkarma isteği alt edilmelidir. Küçük görevler verildiğinde gücenilmemelidir, çünkü parti çalışmasında önemsiz olan hiçbir şey yoktur. Çünkü küçük bir görevde yapılan hata büyük görevlere de zarar verebilir. Parti, öncelikle sizin son derece disiplinli bir parti üyesi olduğunuza ve siyasal görevlerinizi kendi görevleriniz haline getirdiğinize emin olmalıdır. Partimizi yeni kuruyoruz; ilk taşları koyuyoruz. Yönetici yoldaşlarımız yeteneğiniz olduğunu gördüklerinde, elbette size görev vereceklerdir. Ama orada hak etmeden bir «rol» oynamayı düşünüyorsanız, partiye girmeyin."

Elena Dmitrievna Stasova

İşçi sınıfının ve emeğin iktidar olduğu, mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirildiği şanlı devrimin 100. yılındayız. Ardında birçok dersler, deneyimler, kazanımlar bırakan Ekim Devrimi bugün hâlâ güncelliğini korurken kadınların gerçek kurtuluşunun da sosyalizmde olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor. Devrimin kızıl bayrağını taşıyan işçi, emekçi kadınlar dışında devrim öncesinde ve sonrasında yeni bir toplum düzeninin yapısı ve inşasında taş üstüne taş koyan öncü, devrimci, yiğit kadınlar tarihin sayfalarında yerlerini alıyorlar.

NADEJDA KONSTANTINOVNA KRUPSKAYA

26 Şubat 1869 Petersburg doğumlu olan Krupskaya, genç yaşlarından itibaren politik mücadele içerisinde yer aldı. Bolşevik bir devrimci kadın olan Krupskaya genç yaşlarında Marx'ı okuyarak Marksizm ile tanıştı. Marksist işçi eğitimleri veren okullarda öğretmenlik yaptı, o süre içerisinde Lenin ile tanıştı. 1895'te "İşçilerin Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği"nin kurulmasında yer aldı, 1896

yılında "yasadışı ajitasyon"dan tutuklandı. Partinin çeşitli yayın organlarında yazı yazmanın dışında dağıtılması ve denetlenmesinde önemli görevlerde bulundu.

Bolşevik Parti'nin yayın organı *Iskra*'da sekreter olarak çalıştı, illegal mücadelede görünmeyen mürekkeple şifreli mektuplar yazmak konusunda uzmanlaştı. Kod çözme işi gerektiren ve şifreli olan birçok mektubun çözümlenmesini ve derlemesini yaparak, Lenin'e zamanında ulaştırılmasını sağladı.

Ekim Devrimi'nin ardından eğitim meselesine tekrardan yoğunlaşan Krupskaya, Halk Eğitim Komiserliği'ne atandı. 1921'den sonra ise Politik Eğitim Enstitüsü'nde dersler vermeye başladı. Yeni eğitim sistemiyle ilgili çalışmalar yaptı ve bu süre içerisinde *Yeni Bir Hayata Doğru* dergisini çıkarttı. Krupskaya tarafından geliştirilen ve 1919 yılında uygulamaya konan çalışma kısaca şu şekildedir; Birleşik Üretim Okulu'nda 7-12, 12-17 yaş aralıkları iki aşamalı eğitim grubuna ayrılır. İlk aşamada kolektif yaşamın tanıtılması ve öğretilmesi gerçekleştirilir, ikinci aşamada ise üretim içerisinde bir geliştirici olan politeknik eğitim süreci işletilir.

Yaşamı boyunca 40'a yakın kitap yazan Krupskaya'nın 3000'e yakın tüm eserleri 11 ciltlik bir çalışmada toplandı. Krupskaya, Emeğin Kızıl Bayrağı Nişanı (1929) ve Lenin Nişanı (1933) ile ödüllendirildi. 1931'de SSCB Bilimler Akademisi'nin onur üyesi oldu ve 1936'da ise kendisine pedagoji bilimleri doktorası verildi.

N. K. Krupskaya 27 Şubat 1939'da vefat etti. Külleri Moskova'daki Kızıl Meydan'da, Lenin mozolesinin yanındaki Kremlin duvarının içine konuldu.

ALEKSANDRA KOLLONTAY

Kollontay, burjuva bir ailenin çocuğu olarak St. Petersburg'da 31 Mart 1872 yılında doğdu. 12 bin erkek ve kadın işçinin çalıştırıldığı ünlü büyük Krenholm dokuma fabrikasını ziyaret ettiğinde işçilerin çalışma koşullarından ölümlerine, işçi çocuklarının yaşam koşullarından beslenme ve barınmalarına kadar birçok gerçeği gördü. Gördüklerinden oldukça etkilenerek bu koşulların düzeltilmesi için mücadeleye atıldı. Lenin'in ve Bolşevik Parti'nin savaş karşıtı politikalarından ve ekonomi okumak için gittiği Almanya'da Rosa'dan etkilenmişti.

1917'de Rusya'ya dönen Kollontay tekstil fabrikalarında ve çeşitli atölyelerde çalışmaya başladı. İşçi ve emekçi kadınların devrimci mücadelede yerini almasında önemli rol oynayan Kollontay, parti içerisinde de kadın sorununa ilişkin birçok çalışmada bulundu. Kadınların özgürleşme mücadelesinin yılmaz savunucusu oldu. İlk grev örgütlenmesini Finlandiya'da gerçekleştirdi.

Ekim Devrimi'nden sonra devlet yönetiminde de aktif görevler üstlendi. Devlet Yardımı Halk Komiseri Kurulu'nda görev alan Aleksandra Kollontay, daha sonraki yıllarda büyükelçi olarak pek çok ülkede Sovyetler Birliği'ni başarıyla temsil etti.

Evinde başlattığı kadın toplantılarıyla kadın kongrelerinin temelini attı. Sonraki zamanlarda 2. Enternasyonal'ın 7. ve 8. kongresine delege olarak seçildi. Aynı zamanda Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda da delege olarak görev aldı. Clara Zetkin ile birlikte 8 Mart'ın her yıl kutlanılmasını önerdi. Aynı toplantıda Sosyalist Kadın Hareketi'nin Uluslararası Sekretarya üyeliğine seçildi. Birçok ülkeden ajitasyon çağrıları yapması için davet edildi ve bu görevlerini başarıyla yerine getirdi. Mücadeleye bağlılığıyla, çalışkan ve disiplinli oluşuyla, kadın sorununun çözümü ve kadınların kurtuluş mücadelesine katkılarıyla, iyi bir ajitator olmasıyla, feminizme karşı verdiği mücadeleyle hayatı geçen Kollontay, yaşamının en anlamlı anını "Sovyet iktidarının ilan edildiği an" olarak ifade etmişti.

9 Mart 1952'de geçirdiği bir kalp krizi sonucu yaşama veda etti.

ELENA DMİTRİEVNA STASOVA

1873'te Petersburg'da doğdu. Parti Merkez Komitesi Sekreteri olan Stasova, genç yaşta mücadelede yerini aldı. 1898'de Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin kuruluşunda, 1890'lı yıllardan itibaren illegal çalışmanın içerisinde bulundu.

Elena Stasova, o yıllarda Eğitim ve Eğitim Araçları Gezici Müzesi'nde çalışmaktaydı. Müze, Bolşevik Partisi'nin yapılanması ve sağlanması, illegal çalışmanın da güçlenmesi için bir araçtı. Krupskaya'nın da müzeyi illegal görüş-

meler için kullanmasına yardımcı olmaktadır. Ve orada çalışan diğer kadınları Bolşevizm'e kazanmaya çalışmaktaydı. Elena çalışma titizliği ve örnek kişiliğiyle insan kazanmakta hiç zorlanmamaktaydı. Hatta ondan etkilenen kişi Kollontay'dır. Kollontay, Stasova'yı anlatırken çalışma titizliği ve disiplininden, her daim zor durumda olan yoldaşlarının elinden tutan, yorulmadan her görevi üstlenen ve üstesinden gelebilen devrimci kadından hayranlıkla bahsederdi.

Hapis ve sürgün yıllarında birçok zorlukla baş eden, devrime içten bağlılığı, örgütçü yetenekleri, zekası, çalışkanlığı, disiplinli çalışması ve yoldaşlarıyla kurduğu dostça ilişkileriyle ön plana çıkan Stasova 1966 yılında yaşamını yitirdi.

KLAVDİYA NİKOLAYEVNA

1892 doğumlu olan Nikolayevna bir matbaa işçisiydi. 16 yaşında iken Bolşevik Parti üyesi oldu. Aynı zamanda *Rabotnitsa*'nın editörlerinden de biriydi. Her daim coşkulu ve enerji dolu olan Klavdiya Nikolayevna, gazetenin ve Bolşevik kadınların çalışmalarının günden güne artan etkisini şu sözlerle anlatmıştı: "*Bir toplantıda pek çok kadın ve cepheden gelen asker vardı. Birdenbire bir grup Bolşevik işçi kadın salona daldı ve konuşmacının olduğu platforma doğru ilerledi. Platforma ulaşan kadınların ilki ve ikincisi oraya çarptı ve platforma çıkamadı ama üçüncüsü tutunmayı başardı ve kürsüye çıkıp devrimin hedefleri konusunda öyle ateşli bir konuşma yaptı ki, bütün kadınlar ve askerler toplantıdan Enternasyonal'i söyleyerek ayrıldılar. Salonu sadece bir Menşevik kalmıştı.*"

INESSA ARMAND

1874'te Paris'te müzisyen bir ailede doğan Inessa, devrimci mücadeleyle teyzesinin yanına gönderildiğinde tanıştı. İniyatifli davranışları ve özgüveniyle devrimin öncü kadınlarından Inessa. Genç yaşta atıldığı mücadelede polisin baskısıyla karşılaşmıştı. Devrimin ön

günlerinde önemli parti görevlerinde yer almış, kadın işçilerin örgütlenmesi ve mücadeleye katılmasına özel bir ilgi duymuştu.

Inessa Armand, devrimden sonra kadın işçi hareketinin yaygın biçimde örgütlenmesi için çalıştı ve düzenli yapılan delege konferansları onun yaratıcısı oldu. Emekçi kadınlar arasında yapılan çalışmalara büyük emek veriyordu. 1913-1914 yıllarında partinin tüm kadınları bir kadın dergisi çıkarılması konusunu tartışıyorlardı. *Rabotnitsa (İşçi Kadın)* adlı kadın gazetesi Lenin'in deyişiyle "Armand'ın çabasıyla muhteşem ve enerjik bir şekilde" hazırlandı. Armand'ın dışında Krupskaya, Anna ve Maria İlyiniçna, Lyudmila Stal, Zinaida Zinovyeva dergiyeye emek veren isimler arasındaydı. Bu konuda edindiği tecrübeler Armand'ın devrimden sonra da kadın işçilerin örgütlenmesi konusunda büyük görevler almasını sağlayacaktı. Bolşevik Parti'nin merkez komitesi onu bu yolda teşvik edecek ve görevlendirecekti. 1920'li yıllarda koleraya yakalanan Inessa hayata gözlerini yumdu.

VARVARA NİKOLAEVNA YAKOVLEVA

1884 doğumlu olan Varvara, 20 yaşında Bolşevik Parti'ye üye olan genç bir kadın devrimciydi. 1905 Devrimi sırasında göğsünden ağır yara aldı. An-

cak o karşısına çıkan engellerle her daim mücadele etti. Çalışkan bir devrimci kadın olarak 1916-1918 yılları arasında partinin Moskova bölge komitesinde yer aldı. 1917 yılında Bolşevik Parti Merkez Komitesi'ne aday oldu. Devrim kararının alındığı Merkez Komite toplantısının tutanaklarını tutmuş olması onu hayatı boyunca mutlu etmişti.

Varvara Yakovleva, çok yönlü bir Bolşevik kadını ve üstlendiği çok çeşitli görevleri başarıyla yerine getirdi. 1922'de eğitim halk komiserliği, sonrasında gıda komiserliği yürütme kurulunda görev aldı. O dönemde süregiden kıtlık nedeniyle çok sert önlemler almak zorunda kaldı.

ANNA İLİNİÇNA ELİZAROVA

Lenin'in ablası olan Anna 1864'te doğmuştu. Narodniklerin etkin olduğu, örgütlediği ve çara karşı eylemler düzenlediği yıllarda gençti. Kız kardeşi Maria ile birlikte ömrünün sonuna kadar devrim mücadelesinde yerlerini aldılar.

Yıllar boyunca çevirilerle, dergilerle, editörlükler ile geçecek olan ömründe şifreli mektuplar da çözmüştü. Parti belgelerini ve mektuplarını gerekli yerlere ulaştırma işini üstlendi. Karl Liebknecht'in bazı yazılarını Rusça'ya çevirdi, Lenin'in kitaplarını yayınladı, *Pravda* için bağış kampanyaları düzenledi. Anna bu

süre zarfı içerisinde birçok kez hapse düştü. Devrimin arifesinde Astrahan'da sürgündeydi. Devrimin ön günlerinde Lenin'in yanına döndü ve önemli görevlerde yer aldı. 1935'te Moskova'da hayata gözlerini yumdu.

KONKORDİYA SAMOİLOVA

Yaşamını proleter kadınların mücadelesine adanmış Samoilova 1876 yılının Haziran'ında doğdu. St. Petersburg'da Bestujev Kursları'nda okuyan bir üniversite öğrencisi iken katıldığı gösteri sonrası tutuklandı ve ardından okuldan atıldı.

1903'te RSDİP'e katıldı. 1902-1913 yılları arasında dört kez tutuklandı. Kasım 1918'de yapılan Birinci Tüm Rusya Kadınlar Kongresi'nde, Inessa Armand, Aleksandra Kollontay ve Klavdiya Nikolaeva ile yer aldı. 1912'de *Pravda* gazetesini yazı işleri müdürlüğünün kurucu editörü ve sekreteri oldu. Daha sonra *Rabotnitsa*'nın editörleri arasında yer aldı.

Konkordiya, devrimden sonra da kadınlar arasında çalışmayı güçlendirmek için görev aldı. Kasım 1918'de Tüm Rusya İşçi ve Köylü Kadınlar Konferansı'nın toplanmasına karar verildi. Ülkenin dört bir yanına ajitatorler gönderildi. 16 Kasım'da başlayan konferansa tam 1147 kadın delege katıldı. Inessa Armand ve Konkordiya Samoilova konferansta bir öneride bulundu. Partiye, komünizm fikrini pratiğe geçirmek üzere kadınlar arasında ajitasyon ve propaganda yapmak için partinin en aktif kadın unsurlarından oluşan özel gruplar kurma çağrısı yapıldı. Bu komisyonun çalışmaları sonucu bir yıl sonra İşçi ve Köylü Kadın Bürosu (Genotdel) kuruldu. Disipline çok önem veren Samoilova, 1921 yılında koleradan yaşama gözlerini yumdu.

Bolşevik Parti'nin saflarında, devrimci mücadelenin her bir noktasında Ekim Devrimi'nin ilmek ilmek örülmesine katkı sağlamış, devrimin ateşini körüklemiş devrimci kadınların yaşamları şanlı devrimin 100. yılında bizlere yol gösteriyor.

Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle gerçekleştirilen "Ekim Devrimi ve Kadın" paneline katılma fırsatım oldu. İki çocuk annesi bir kadın olarak sizlere bu paneldeki gözlemlerimi aktarmak istiyorum.

Sosyalizmin kadınlar için çok önemli olduğunu az-çok bilmeme rağmen, katıldığım panelden sonra biz işçi ve emekçi kadınlar için Ekim Devrimi'nin güncelliğini ve sosyalizmin ne kadar gerekli olduğunu bir kez daha anladım. Çalışan bir kadın olarak ilk başta dikkatimi çeken şey, sosyalizmin ardından mahallelerde kurulan çamaşırhane ve yemekhanelerin olmasıydı. Kadınların omuzlarından koca bir yükü kaldıran bu uygulamanın bugün olduğunu düşündüğümde beni çok heyecanlandırdı. Hatta panelden sonra bu heyecanı

Tek kurtuluşumuz sosyalizm!

mı eşime anlattığımda bana dediği şey "Ortak yemekhanelerden başka yemek olmayacak mı? Ya o gün benim canım başka bir yemek isterse" oldu. İkimizin de çalışıyor olmasına rağmen kurduğu bu cümle hayata farklı açılardan bakıyor olduğumuzun göstergesidir. Çünkü biz kadınlar sadece çalıştığımız iş yerlerinde sömürülüyoruz bir de eve gelince fazla mesaiye kalıyoruz... Bu durum biz kadınlar için çok ciddi bir sorun olabiliyor bu diyalogdan da anlaşılacağı üzere bir erkek için hiçbir anlam ifade edemeyebiliyor.

Ayrıca iki çocuk annesi olarak, ma-

hallerde kurulan kreşlerin çocuğu olan kadınlar için çok büyük bir sorunu ortadan kaldırmış olduğunu da gördüm. Böylece kadınlar "çocuğumu kime baktıracağım" derdinden kurtulup çalışma hayatına katılabilmişler. Bu düzendeki kreşleri hepimiz biliyoruz, bir anne olarak çocuklarımızı bu düzendeki kreşlere asla yollamazdım çünkü bu kreşler tamamen ticarethanelere dönüştürülmüş durumda. Bununla birlikte oraya yollanan çocuklar nitelikli bir eğitim alamamakta, güvenli-sağlıklı olmalarına dikkat edilmemekte, sadece bu çocuk bana kaç para kazandırıyor gözüyle bakılmaktadır.

Ayrıca dikkatimi çeken bir şey de Çarlık Rusya'sında yaşanan diktatörlük rejiminin ve din adı altında insanlar üzerinde kurulan baskıların birçoğunun günümüz Türkiye'sine fazlasıyla benziyor olduğuydu. Orada Bolşevik Parti'nin devrim yapması ile birlikte kadınlara verilen haklar ve işçilerin çalışma saatlerinin kısaltılması, insanların fizyolojik özelliklerine göre işlerde çalışmaları dikkatimi çeken bir diğer şey oldu.

Yani dostlar ve işçi-emekçi kadın arkadaşlar, ben yarım gün çalışıp yolda gelirken de eve bir an önce gidip "Ne iş yapsam?" ya da "Akşama ne yemek yapsam?" diye düşünmek istemiyorum artık. Bunun için bir an önce sosyalizmin ülkemize de gelmesi ve kadınların hak ettiği değeri görmesi dileği ile...

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN KIZIL BAYRAK OKURU

YÖK ve YÖK düzenine karşı 6 Kasım'da alanlara!

YÖK HANGİ İHTİYACIN ÜRÜNÜYDÜ?

1960-70'li yıllar Türkiye'de sosyal uyanışın hız kazandığı yıllar oldu. İşçi sınıfı ve emekçilerin yanı sıra, dönemin en hareketli kesimini gençlik ve üniversiteler oluşturuyordu. Gençliğin yalnızca üniversite içindeki sorunlara değil toplumsal sorunlara olan duyarlılığı sermaye düzeninin korkulu rüyasıydı. Ülke çapında yaşanan bu sosyal uyanış 1980 askeri-faşist darbesiyle ezilirken üniversiteler de bu askeri-faşist darbeden nasibini alacaktı. Darbe öncesinde de üniversitelere yönelik saldırılar yaşanıyor, ancak bunlar büyük çaplı sonuçlar doğurmuyordu. Bunun için üniversitelerde demir bir yumruğa ihtiyaç vardı. Bunun adı da Yükseköğretim Kurulu (YÖK) olacaktı. 6 Kasım 1981'de çıkarılan 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu ile YÖK kuruldu. 1982 anayasasıyla da güvence altına alındı. Darbe öncesi üniversitelerde bir nebze de olsa var olan özerk yapı ortadan kaldırıldı, üniversiteler YÖK'le birlikte tamamen sermayenin talanına ve insafına bırakılmış oldu.

YÖK'ün kuruluşunun ardından hedefte ilk olarak ilerici-devrimci öğrenciler ve akademisyenler vardı. Zira onlar diken-siz gül bahçesi yaratma yolunda birer dikendiler ve temizlenmeliydiler. "Sıkıyönetim komutanlarının bölgelerinde genel güvenlik, asayiş veya kamu düzeni açısından çalışmaları sakıncalı görülen veya hizmetleri yararlı olmayan kamu personelinin statülerine göre atanması veya işine son verilmesi, yerel yönetimde çalışanların görevden uzaklaştırılması veya işlerine son verilmesi hakkındaki istemleri ilgili kurum ve organlarca derhal yerine getirilir." 1402 sayılı Sıkıyönetim Kanunu ile ilan edilen bu sakıncalılar(!) listesi başta akademisyenler olmak üzere binlerce kamu emekçisini kapsayacaktı. 1402'likler olarak bilinen ve Orhan Alkaya, Server Tanilli, Haluk Gerger, Korkut Boratav'ın da aralarında olduğu yüzlerce akademisyen bu kanunla görevden uzaklaştırılacaktı. YÖK'ün ilk hedefi üniversiteler üzerinde baskı kurmak, ilerici birikimi tasfiye etmek oldu. Ancak YÖK'ün işlevi bununla sınırlı değildi. 24 Ocak kararları olarak tarihe geçen ve ekonominin tam anlamıyla sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda dönüştürülmesini öngören kararların üniversite cephesinde de uygulanmasının garantisi olacaktı YÖK. İlk elden, 1984 yılında Türkiye'nin ilk özel üniversitesi olan Bilkent Üniversitesi kuruldu. 1990'lı yıllarla birlikte devletin de

yardımlarıyla özel üniversiteler giderek palazlandı. Özel üniversitelere yönelik devlet desteği artarken devlet üniversitelerine yardım giderek azaldı. 1973 yılında yasada yer alan ancak 1975 yılında Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararıyla kaldırılan har(a)ç uygulaması tekrar gündeme geldi. Bu kararla 1975-1981 yılında öğrenciler har(a)ç ödemezken, 6 Kasım 1981 tarihli Yükseköğretim Kanunu'nda har(a)ç ödenmesi tekrar yer almıştır. Öğrencilerin her dönem tepkisiyle karşılaşan har(a)ç uygulaması YÖK'ün kuruluşunun ardından giderek şiddetlenmiştir. 1995 yılında YÖK Başkanı olarak göreve gelen Kemal Gürüz bir yıl önce TÜSİAD'a sunduğu raporda yükseköğretimde yapısal değişikliklere gidilmesi gerektiğinden dem vurmuştu. Aradan 1 yıl geçmesinin ardından YÖK Başkanlığı koltuğuna oturdu. Göreve gelmesinin ardından, 1996 yılında üniversite har(a)çlarına yapılan %400'lük zam ilk icraatlarından biri oldu Gürüz'ün. Ancak bu o kadar kolay olmayacaktı. %400'lük zam gençliğin biriken öfke duvarına çarpacaktı. 1996 yılında zamlara karşı İstanbul Üniversitesi işgal edildi, kent merkezlerinde eylemler yapıldı. Gürüz ise işgalin ardından "istedikleri kadar bağırırsınlar, paralı eğitime geçilecek" diyerek sermaye ve üniversiteler arasındaki bağı kurmada ne kadar kararlı(!) olduklarını dile getirecekti. Yine 2007-2011 yılları arasında YÖK Başkanlığı yapan Yusuf Ziya Özcan da devlet üniversitelerinin paralı olması gerektiğini söylemişti. YÖK balyozu altında kapitalist üretim ilişkilerine her anlamda en-

tegre edilen ve birer ticarethane haline getirilmeye çalışılan üniversitelerde, öğrenciler de eğitimi satın alan birer müşteri haline getirilmeye çalışılıyor. Buna karşı çıkan öğrencilerin parasız eğitim talebi ve har(a)ç ödemeyi reddetmesi ise her defasında YÖK'ün "Öğrenci Disiplin Yönetmeliği'nde" yer alan maddeler doğrultusunda soruşturmaların konusu edildi, ediliyor.

YIL 2017...

YÖK'ün kuruluşunun 36. yılındayız. 36 yıllık faşist darbe artığı YÖK, süreç içerisinde çeşitli değişikliklere uğrasa da bugün aynı misyonla yoluna devam ediyor. Üniversiteler 1980 askeri faşist darbesiyle asker postalları altında ezilirken, 36 yılın ardından geçtiğimiz aylarda KHK'larla ihraç edilen akademisyenlerin cübbelerini bu kez polis postalları ezdi. 80 askeri faşist darbesinin ardından çıkarılan 1402 yasasıyla binlerce akademisyen ve kamu emekçisi görevden uzaklaştırılırken bugün de yayınlanan onlarca KHK'yla binlerce ilerici akademisyen ve kamu emekçisi ihraç ediliyor. YÖK'ün kuruluşunun ardından üniversiteleri sermayenin talanına açma projelerinin ardı arkası kesilmezken bugün de bu projelerin devamı geliyor. Son olarak Erdoğan, Beştepe Millet Kültür ve Kongre Merkezi'nde düzenlenen "2017-2018 Akademik Yılı Açılış Töreni"nde yaptığı konuşmada, "Yükseköğretim programları ve kontenjanlarıyla meslek yükseköğretimlerinin planlamasının artık YÖK'ün koordinasyonunda

belirlenecek olmasının, bu hususlarda yaşanan sıkıntıların önüne geçeceğine inanıyorum. Her dönemde sözü edilmesine rağmen bir türlü arzu ettiğimiz seviyeye ulaşmayan üniversite-özel sektör işbirliği için de önemli adımlar atılıyor. Fen ve mühendislik alanlarındaki iş yeri eğitimlerinin teşviki için meslek yükseköğretimlerinin organize sanayi bölgelerinde de kurulabilmesinin önü açıldı" dedi. Hâlâ sermaye-üniversite arasındaki bağı güçlendirmenin hesabı yapılıyor. '80 askeri-faşist darbesi sorgulayan-düşünen öğrenci kesimine yönelik dizginsiz bir terör uygularken bugün de bu korkunun ifadesi olarak üniversitelerde siyaset yasağı ilan ediliyor. Bunun karşısında devrimci faaliyeti ısrarla devam ettiren öğrencilere soruşturma-uzaklaştırma terörü uygulanıyor, ÖGB-polis-faşist çeteler eliyle saldırılar gerçekleştiriliyor.

6 KASIM GENÇLİĞİN 1 MAYIS'IDIR!

Bu topraklarda 6 Kasım demek gençliğin 1 Mayıs'ı demektir. Nasıl ki 1 Mayıs'larda işçi sınıfı ve sermaye düzeni karşı karşıya geliyorsa 6 Kasım'da da gençlik geleceğine sahip çıkmak için YÖK düzeninin karşısına çıkıyor. Dün büyük bir öfkeyle sokakları dolduran gençlik bugün de alanlarda olmalıdır. Zira yapısı değişse de, farklı isimler olsa da YÖK ve onu yaratan YÖK düzeni hâlâ yerinde duruyor. Gençliği geleceksizliğe, gericiğe mahkum eden YÖK ve YÖK düzenine karşı 6 Kasım'da alanlara...

MEB'den öğrencilere baraka, sermayeye rant alanı

Şişli Endüstri Meslek Lisesi (EML) yıkılarak arazisine AVM ve Rezidanslar yapılmak isteniyor. Rant ve talan düzeni olan kapitalist sistem bu kez de Türkiye'nin en nitelikli meslek liselerinden biri olan Şişli EML'nin arazisine göz dikti. Şişli EML 6000 öğrencisi ve 300'e yakın eğitim emekçisi olan, robot kulübü ile Amerika'da ödül alan, tiyatro ekibi ile yıllardır en önemli tiyatro ödülleri toplamış, 4 blok, 20 atölye, 90 dersliğe sahip ve sadece İstanbul'un değil Türkiye'nin en önemli ve en geniş imkânlarına sahip okullarından biridir. Ancak sermaye devleti için bunun hiçbir önemi yok. Onun önemseydiği tek şey şehrin en merkezi noktalarından biri olan Şişli EML'nin arazisini ranta ve talana açmaktır.

Sermaye devletinin talan planına karşı Şişli EML'de Okulumuzu Yıkırmayacağız İnişiyatifi oluşturuldu. Şişli EML'yi yıkarak başka bir arazide kurulacak barakalara 6 bin öğrenciyi mahkum etmeye çalışan sermaye devletine karşı Okulumuzu Yıkırmayacağız İnişiyatifi, çeşitli

eylem ve etkinlikler gerçekleştirdi. İnişiyatifin temel hedefi okulun yıkılmadan, imar planında tahsis edilen arazisinde öncelikle planlandığı üzere nitelikli ve öğrenci potansiyeline uygun olarak yapımın gerçekleşmesidir.

İnişiyatifin bileşeni olan Şişli EML Mezunlar Derneği ve okul aile birliğinden yapılan açıklamalarda ön plana çıkan vurgular, Şişli EML'nin sermayeye sunduğu hizmetler oluyor. Okulda birçok firmanın atölyesinin bulunduğu, Türk sanayisine nitelikli iş gücü üretildiği okulun yıkılmaması noktasında gerekçeler olarak sunuluyor. Bir başka bileşen olan İstanbul Şehir Plancıları Odası'nın dikkat çektiği nokta ise AVM yapımı için 6 bin öğrencinin sokağa atılacağı gerçeği. "İstanbul'a ihanet ettik" diyen T. Erdoğan'ın sözleri mevcut durumun çelişmesini ortaya koymak için sık sık kullanılıyor. Eğitim Sen de sürecin taraflarından birisi. Şişli EML'nin yıkım projesinin AKP'nin toplam politikalarının parçası olduğu, Milli Eğitim Bakanlığı'nın öğrencilere değil

sermayeye hizmet ettiği noktasında vurgularla yıkımın karşısında yer alıyor.

Okulumuzu Yıkırmayacağız İnişiyatifi bileşenleri buldukları konumdan Şişli EML yıkılmasını talebiyle çeşitli eylem ve etkinlikler gerçekleştirdiler. Kamuoyunda belli noktalarıyla bir ilgi de oluşturuldu. Ancak okulun yıkımını durdurmak noktasında henüz somut bir kazanım elde edilebilmiş değil. Bunun sağlanabilmesinin yolu okulun en temel bileşeni olan 6 bin öğrenciyi velilerle birlikte "Okulumuzu yıkırmayacağız" talebi etrafında toplayabilmekten geçmektedir. Bugüne kadar gerçekleşen eylemler belli sınırlılıklarda kaldı. Eğitim hakkının sermayenin talanı uğruna gasp edilmesi anlamına gelen bu saldırıya karşı mevcut tepkiyi açığa çıkartmak, okulun en temel bileşeni olan öğrencileri, ailelerini ve eğitim emekçilerini anti-kapitalist bir zeminde birleştirmekle mümkün olabilir.

İSTANBUL'DAN BİR MLB'Lİ

Ankara'da DGB-DLB'den Bilimsel ve Demokratik Eğitim Kurultayı

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB) 28 Ekim'de Ankara'da "Bilimsel ve Demokratik Eğitim" başlıklı bir kurultay gerçekleştirdi. Saat 14.00'te Jeoloji Mühendisleri Odası'nda gerçekleştirilen kurultayda eğitimdeki dönüşümler ve alternatif eğitim modelleri tartışıldı.

Kurultayda DGB ve DLB adına yapılan açılış konuşmasında eğitimin gerici ve piyasacı yönüne değinilerek eğitim alanına yönelen saldırılar karşısında kurultayın hedefinin nasıl bir eğitim ve alternatif eğitim modellerini tartışmak olduğu belirtildi.

Açılış konuşmasının ardından "Eğitimin ticari ve siyasi dönüşümü" başlıklı sunumu yapması için Sibel Özbudun'a söz verildi. Özbudun konuşmasında AKP'nin başta eğitim alanı olmak üzere yürüttüğü politikanın iki başlık üzerinden kendini ortaya koyduğunu ifade etti. Birincisinin toplumun İslamlaştırılması,

ikincisinin ise küresel neo-liberal ekonomiye entegrasyon olduğunu söyleyen Özbudun, bu politikanın pratikteki uygulamalarından söz etti. Eğitimdeki dalgalanmalar ve yapboz uygulamalarına rağmen AKP'nin izlediği politikanın ilköğretimden üniversiteye kadar bir tutarlılık içinde ilerlediğine vurgu yapan Özbudun, eğitimin her alanında piyasacı bir eğitim modeli benimsenmesiyle beraber eğitim müfredatlarında gericiğin egemen hale getirildiğini örneklerle ortaya koydu.

Sibel Özbudun'un sunumunun ardından Kemal İnal'a "Alternatif Eğitim Modelleri" başlıklı sunumu yapması için söz verildi. İnal, alternatif eğitim modelleri geliştirmede eksik kalındığını belirterek konuşmasına başladı. Burjuva eğitim karşısında Marx ve Engels tarafından benimsenen ve üretimin olduğu her alanın bir eğitim alanı olarak görüldüğü politenik eğitim modelinin ancak Sovyetler Birliği'nde uygulanabildiğini belirtti.

Özbudun ve İnal'ın sunumlarının ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Soru-cevap kısmının ardından kurultaya kısa bir ara verildi.

Kurultayın ikinci bölümünde söz alan Yüksel direnişçisi öğretmen Acun Karadağ, iktidar hedefi olmayanların alternatif bir eğitim yaratmak gibi bir bakışlarının da olamayacağını ortaya koydu. Alternatif eğitimin ancak kapitalizme ve onun yarattığı değerlere karşı konularak yaratılabileceğini belirtti.

İhraç edilmiş akademisyen Yasin Durak sınıf ilişkisi ve bunun eğitim alanına yansımaları üzerinden vurgular yaptı.

İhraç edildikten sonra iş yeri önünde direnişe başlayan sağlık emekçisi Mahmut Konuk ise AKP'nin kindar, dindar ve itaatkar insan tipi yetiştirdiğine vurgu yaptı.

Kurultay DGB ve DLB adına yapılan kapanış konuşmasıyla sonlandırıldı.

Liseliler birliğe çağrıldı

Meslek Liseliler Birliği (MLB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB), İstanbul'un çeşitli yerlerinde yürüttüğü faaliyetlerle gençliği birliğe ve geleceği için mücadeleye çağırdı.

26 Ekim günü MLB Kartal ve Pendik'te farklı meslek liselerinde Meslek Liselilerin Sesi bülteni dağıtımını gerçekleştirdi ve "Açık Uçlu Anket" çalışmasına devam etti.

Meslek liseliler, yapılan sohbetlerde sınav sisteminin sürekli değiştiğini, okullarda kültür derslerinin oldukça az olduğunu ancak sınavlarda başarılı olmalarının beklendiğini belirtilirken okullarda pul parası, aidat, kayıt parası gibi paraların toplandığını ifade ettiler.

DLB: SINIRLARIN OLMADIĞI BİR DÜNYA İÇİN SOSYALİZM

29 Ekim'de DLB'liler Kartal'daki Bankalar Caddesi'nde gerçekleştirdikleri bildiri dağıtımıyla gençliğe seslendi. Burjuva cumhuriyetin kuruluşuna dair hazırlanan bildiride sömürü, savaş ve yıkım üzerine kurulu kapitalist emperyalist sistemde yaşanabilir bir cumhuriyetin olamayacağına dikkat çekildi. Ayrıca eğitimdeki dinci-gerici, ticari uygulamalarla "paran kadar oku" söylemi teşhir edilerek, Ensar Vakfı'ndan Cansel Buse Kınalı ve Helin Palandöken'in katledilişine dek sorumlunun bu sistem olduğu vurgulandı.

POLİSTEN FAALİYETİ ENGELLEME GİRİŞİMİ

Aynı gün MLB İstanbul'un en büyük meslek liselerinden birinin önünde liselilere birlik olma çağrısı yaptı. MLB tanıtım broşürü olan "Anlatılan bizim hikayemizdir!" ve Meslek Liselilerin Sesi bülteninin yeni sayısı liselilere ulaştırıldı. Birçok liseliyle sohbetler gerçekleştirildi. Öğrenciler okuldaki kantinden ve gerici çeteleşmelerden şikayetçi olduklarını dile getirdi. Birçok liseliyle meslek liselilerin neden örgütlenmesi gerektiği üzerine tartışmalar yapıldı.

Sohbetler esnasında gelen polis GBT dayatmasında bulundu. Polisin baskısına rağmen birçok liseli alandan uzaklaşmadı.

Bağımsızlık referandumları ve kapitalizmin çürümüşlüğü

Katalonya özerk yönetiminin çağrısıyla yapılan bağımsızlık referandumunun etrafında süren kışıma devam ediyor. Toplam nüfusun %16'sına tekabül eden 7.5 milyon nüfuslu Katalanlar, İspanya devletinin engelleme çabalarına karşın yapılan referandumda bağımsızlıktan yana iradelerini ortaya koymuşlardı. Çağın 'barış', 'demokrasi', 'dayanışma' projesi olarak sunulan AB'den, ABD'ye uzanan emperyalist blok bir bütün olarak Katalonya halkının ortaya koyduğu iradeyi hiçe sayarak, 'İspanyanın egemenliği, toprak bütünlüğü ve hukukunun üstünlüğüne bağlı kalınmasını' isterlerken, sorunların çözümünde devlet terörü ve şiddetini temel alan sömürgeci Türk devletinin yöneticileri de beylik laflar ederek sorunun diyalog yoluyla çözülmesini istedi. Emperyalist- kapitalist sistemin elebaşlarının, Katalonya halkının demokratik iradesini dikkate alacaklarını bekleyenler bir kez daha sükut-u hayale uğradılar. Ayı güçler Güney Kürdistan halkının ulusal bağımsızlıktan yana ortaya koyduğu irade karşısında da, bir ulusun bağımsız devlet kurma hakkını hiçe sayarak bu hakkın bölgenin gerici sömürgeci devletleri tarafından boğulmasını da teşvik etmişlerdi.

Kapitalist sistemin ekonomik ve sosyal gelişkinlik bakımından oldukça farklı olan iki bölgesinde, Ortadoğu ve Avrupa'da yaşayan iki ayrı halkın kendi kaderini tayin etme hakkını kullanmak istemlerine karşı yaşanan bu gelişmeler, ulusların bağımsızlık ve özgürlüğü emperyalist sistem içerisinde kalarak elde edemeyeceği gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi. Dahası, burjuva ideologların "sorunların temelinde az gelişmişliğin yattığı", "kapitalizmin gelişmesiyle birlikte sorunların da çözüleceği" vb. vaazlarının hiçbir bilimsel temelini olmadığı bu iki olay örneğinde görüldü. Onlar, kapitalist sistem hakkında ne kadar içi boş ve gerici hayaller yayarlarsa yaysınlar yaşamın canlı diyalektiği onların safsatalarını bir bir boşa çıkartıyor.

ULUSAL SORUNA BURJUVA ÇÖZÜM ARAYIŞI BİR ÇIKMAZDIR

"...Emperyalizm, sömürgeleri sömürmeden, onları zorla bir tek bütünün çerçevesi içinde tutmadan yaşayamaz; çünkü emperyalizm, ulusları ancak ilhaklar ve sömürge fetihleri yoluyla birbirine yaklaştırabilir, emperyalizm koşulları içinde başka türlü bir düşünmek olanaksızdır." (Marksizm ve ulusal sorun ve

sömürgeler sorunu, Stalin, sf. 242) "Çokuluslu burjuva devletin trajedisi şudur ki, o, bu çelişkileri çözebilecek durumda değildir, özel mülkiyeti ve sınıf eşitsizliğini sürdürerek ulusları 'eşitleştirmek' ve ulusal azınlıkları 'korumak' için yaptığı girişimlerin hepsi, genel olarak yeni başarısızlığa, ulusal çatışmaların yeni bir kızışmasına yol açar." (age, sf. 113)

Faşist Franko rejiminin yıkılmasından sonra 1979 yılında Katalonya'nın özerklik hakkını tanıyarak Katalan sorununu, 'özel mülkiyete ve sınıf eşitsizliğine' dokunmadan ülkenin birliği içerisinde çözmeyi amaçlayan İspanyol burjuvazisinin girişimi de başarısızlığa mahkumdu ve öyle de oldu.

Burjuva çağda devlete egemen olan burjuvazi, genel olarak egemenliği altında tuttuğu toprakları ezilen, bağımlı ulusların olduğu gibi komşu ülkelerin de aleyhine genişletmek eğilimi taşır. Bundandır ki çok uluslu devletler içerisinde ne ulusal baskı ve haksızlıklar son bulur ne de komşu burjuva devletler arasındaki çatışmalar.

ULUSAL PAZAR UĞRUNA SAVAŞAN BURJUVAZİ ESKİ SÖMÜRGE POLİTİKALARININ DA SÜRDÜRÜCÜSÜ OLMUŞTUR

"Ulus, yalnızca tarihsel bir kategori değil, ama belirli bir çağın, yükselen kapitalizm çağının tarihsel bir kategorisidir." (Marksizm ve ulusal sorun ve sömürgeler sorunu, Stalin, sf. 20) Kapitalizmin yükseliş döneminde ulus sorununu kendi pazarını yaratabilmek için çözen burjuvazi, iktidara yerleşmesiyle birlikte eski toplumdan devraldığı sömürgeler politikasını ise burjuva içerikle devam ettirdi. Kapitalistleşme

sonunda, olayların akışı sonucu, genel sömürgeler sorunu ile kaynaşmıştır; ve devletin iç sorunu olmaktan çıkan ulusal baskı, birçok devleti ilgilendiren bir sorun, 'büyük' emperyalist güçlerin, bütün haklarından yararlanamayan güçsüz milliyetleri kendilerine bağımlı kılmaya savaşımları (ve savaşı) sorunu durumuna dönüşmüştür. Burjuva toplum, ulusal sorunun çözümünde tamamen hileli müflis çıkmıştır.' (Stalin, age. sf. 114-115)

SOSYAL ŞOVENİSTLER DE EGEMEN BURJUVAZİNİN HİZMETİNDE

Zayıf, güçsüz ve özünde burjuva olan ulusal hareketler, bağımlı oldukları devletlerin şiddetine karşı güçlü bir işçi ve halk hareketinin olmadığı koşullarda, sınıfsal karakterleri itibarıyla emperyalist güçlerin kanatları altına sığınarak sorunun 'çözümüne' yardımcı olmalarını isterler. Bu tutumlarıyla her ne kadar eleştirilmeyi hak etseler de, onların bu davranışları sözde anti-emperyalist söylemler ve 'ülke bütünlüğü' gibi demagogilere sarılarak burjuva devletlerin arkasında safa girenleri haklı çıkartmaz. Zira, birçok tarihsel deneyim göstermiştir ki, 'kendi' burjuvazisine karşı devrim için savaşıma yetenek ve perspektifini yitiren, kapitalist-emperyalist sistem içerisinde sorunları çözmeye hayaliyle yanıp tutuşan reformist sol çevreler, milliyetçi söylemler ve 'sol' lafazanlıkla ulusal hareketler karşısında 'kendi' burjuvazisiyle ve onun üzerinden emperyalist devletlerle işbirliği yapmaktan geri kalmamıştır.

Katalonya'nın bağımsızlığına karşı Barcelona'da yapılan ve iktidardaki Rajoy'un Halk Partisi'nden 'Sosyalist' Parti'ye, kimi 'sivil' kuruluştan faşist partilere kadar birçok kesimin katıldığı yürüyüşün konuşmacısı İspanya 'Komünist' Partisinin eski sekreteri Francisco Frutos olabiliyor. Bırakalım kendi ülkesinin 'toprak' birliğini, Irak'ın 'toprak' birliğini de kendisine dert edinen ve bunu anti-emperyalizm yaftasıyla örtmeye çalışan ÖDP gibi partilerin ortaya koyduğu utanç tablosunun İspanyolcasıdır Barcelona'da tekrarlanan.

Ne sosyal şovenizm ne de kuyrukçuluk proletaryanın politikası olabilir. "Burjuva toplum, ulusal sorunun çözümünde tamamen hileli müflis çıkmıştır." Bu tarihsel belirlemeden tek bir sonuç çıkar: Ulusal sorunun çözümünün yolu kapitalist-emperyalist sistemin zincirlerinin parçalanmasından geçiyor.

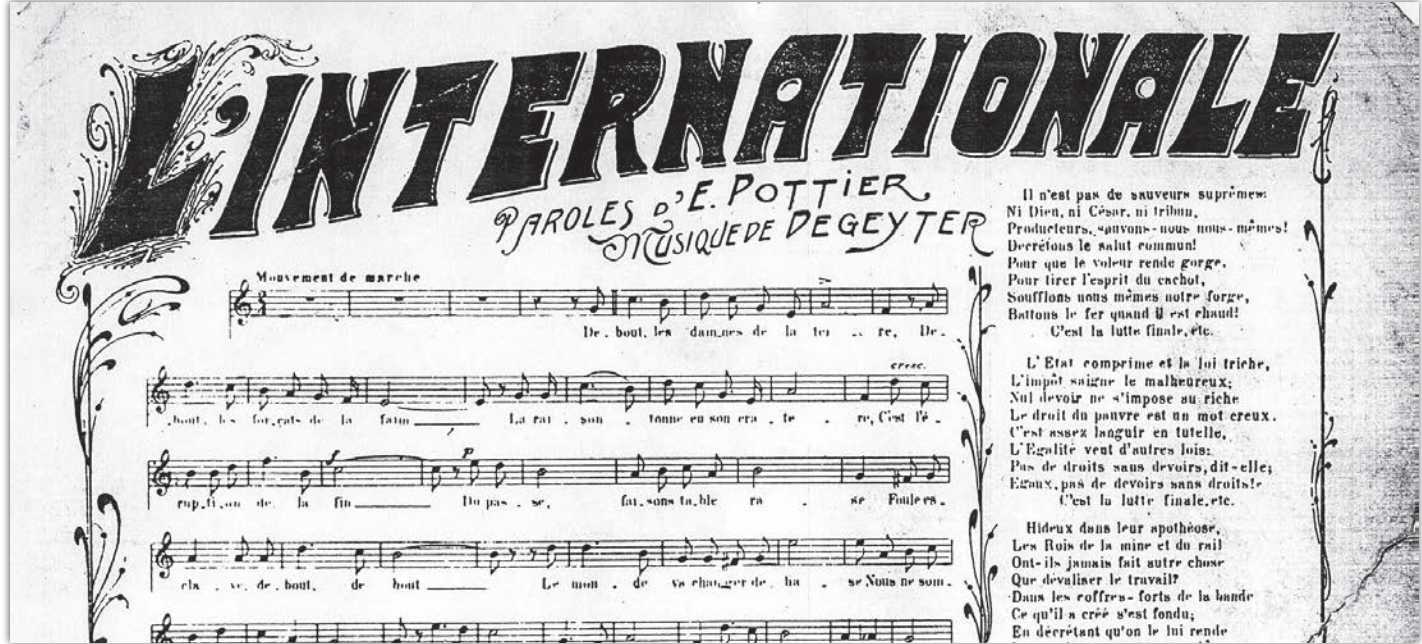
Her yerin şarkısı

Paris Komünü sınıflı toplumlar tarihinde yaşanan ilk işçi iktidarı deneyimiydi. Kendi içinde yaşadığı olumsuzluklardan kaynaklı sadece 72 gün dayanabildi ve kanla bastırıldı. İktidar olduğu süreç içinde Komün'ün yönetiminde toplumun her kesiminden emekçiler bulunuyordu. Gazeteci, dökümcü, ressam, kundura işçisi... Sanat tarihine geçen Gustave Courbet de komünarların arasındaydı.

Bu iktidar deneyiminin gösterdiği gerçeklerden biri de, emekçilerin harekete geçtiği zaman yaşadıkları zihinsel zenginliğin açığa çıkması ve bu yönlü eğitimi oldu. Tekel direnişinde, Greif işgalinde de gördüğümüz üzere, işçi sınıfı kendi sınıf çıkarları için mücadele etmeye başladığında ve dolayısıyla zincirleri kırdığında düşünsel anlamda da özgürlüğe kavuşuyor. Bu özgürlük, pratik içerisinde üretimleri yanı sıra getiriyor.

Tekel direnişinde direnişçi işçiler şiirler yazıyor, şarkılar besteliyor, resimler yapıyorlardı. Aynı şekilde Greif işgalinde sinema gösterimleri, tiyatrolar, şiirler, müzikler birebir işçiler tarafından üretiliyordu. Bu, -şairin de dediği gibi- durumu anlamış bir insanı kim durdurabilir ki misali, kendi sınıfını, düşmanını ve kurtuluşunu çözümlenmiş işçilerin eseriymiş. İşçi sınıfı zincirlerini bir kırdı mı sadece sanat ve edebiyatta değil yaşamın her alanında üretkenleşip, yaşamın inisiyatifini kendi ellerine alıyor.

Paris Komünü de bu konuda bir çok örnek yaratmıştır. Ki "her yerin şarkısı" olarak nitelendirilebileceğimiz Enternasyonal Marşı çıksa çıksa böylesi bir pratiğin içinden çıkabilirdi ve öyle de oldu. Paris Komünü üyelerinden Eugene Pottier 26 Mart 1871'de Komün'e yönetici olarak seçilmişti. 1816'da Paris'te doğan Pottier küçük yaşta işçilik yapmaya başlamış, genç yaşta cumhuriyetçi fikirlerle

tanışmıştı. Ve bu fikirlerin etkisi ile şiirler yazmaya koyulan Pottier 1830 devrimini selamlayan "yaşasın özgürlük" isimli şiirle öne çıktı. Sonrasında ütopyik sosyalist düşünceleri desteklemeye ve işçi sınıfı saflarında ayaklanmalara ve barikat savaşlarına katılmaya başladı. Resim alanında da kendisini geliştiren Pottier kumaş üzerine resim yapılması konusunda bir atölyede yöneticilik yaptı ve burada işçilerin örgütlenmesi için çalıştı. Ardından buradaki işçiler içerisinde bir birlik oluşturarak enternasyonale katılmalarını sağladı.

Komün'de de etkin görevler alan Pottier, Kamu Hizmetleri Komisyonu'nda çalıştı. Versaille yanlılarına karşı günlerce barikatlarda dövüştü. Bu arada şiirleriyle de Komüncülere moral motivasyon sağladı. Komün'ün kanla bastırılmasının ardından idamdan kıl payı kurtuldu ve önce İngiltere'ye, oradan da ABD'ye kaçtı. Amerika'da da işçi sınıfının örgütlenmesi için çalıştı. Paris'e geri döndükten

sonra geçirdiği hastalık neticesinde hayata gözlerini kapadı.

HER DİLDEN İNSANIN HEMEN TANIDIĞI TEK EZGİ

Marş denince aklımıza bir savaş çağrısı, coşku hissi uyandıran müzikler gelir. Doğrudur da... Marşlar bir düşmanın olduğunu belirtirken kendi safında bulunan kişilere de cesaret aşılayan bir karakter taşırlar. Bu özellikleri de gözetilerek baktığımızda Enternasyonal Marşı kendi türünün özelliklerini gayet başarılı bir şekilde taşımaktadır.

Fakat Enternasyonal Marşı'nda bir marştan beklenenden fazlası şu yönü ile vardır; marşların onda dokuzu ülke çapında, yani milli marş olarak yazılırken Enternasyonal Marşı, adından da anlaşılacağı üzere evrensel ve sınıfsal karakter taşıyan bir marştır. Dünya işçi sınıfının kurtuluşuna işaret eden marş, kurtuluşun ancak uluslararası bir mücadele ile,

yani ideolojik ifadesi enternasyonalizm olan bir program ile işçi sınıfının ve insanlığın kurtuluşuna değinir. Bu yönü ile henüz aşılamamış bir marş olma niteliği taşır.

Bunun içindir ki devrimci mücadele saflarında yitirilen kimliklerin cenazelerinde bu marş öne çıkmaktadır. Yakın tarihte Halit Çelenk, Oktay Etiman gibi kimlikler defnedilirken insanların aklına Enternasyonal Marşı'nın gelmesi bir tesadüf değildir.

Tabi Enternasyonal Marşı ilk anda yazıldığı gibi dünya işçi sınıfı tarafından benimsenip kabul görmüyor. Bu süreç sekiz yılı buluyor. İlk kez 23 Temmuz 1888'de Fransa'nın Lille kentinde işçiler tarafından okunan marş çok da beğenilmiyor. Bunun üzerine marşın müziğini yapan Pierre Degeyter marşın kabul görmesi için yıllarca çaba harcıyor. Bir çok etkinlikte çalınmasını sağlayarak nihayet dünyaya kabul edilmesini sağlıyor.

Sonuç olarak, enternasyonalizmin bir ifadesi olan bu marş dünyada kabul görmüştür. Hani müzik için "evrensel bir dil" ifadesi kullanılır ya, Enternasyonal Marşı da işçi sınıfının evrensel dilidir. Kurtuluşunun çağrısıdır.

Marşın sözlerini yazan Komün savaşçısı Eugene Pottier bize böylesi ölümsüz bir miras bırakmıştır. Mücadele içindeki bir insan tarafından mücadele içinde yaratılan bir marş yeni mücadelelere de ışık tutmaktadır. Bu açıdan Eugene Pottier ve onun ölümsüz yapıtı Enternasyonal Marşı işçi sınıfının mücadelesine ışık tutarken, yine işçi sınıfının mücadele alanlarında yaşatılacaktır. İnsanlık Enternasyonal ile kurtulacaktır.

Ölüm uykusu

Bu gidip gelmeler sıradan gidip gelmeler değildi. Oturmuştu bir işçi kahvesine, önünde Türkiye'nin en çok satan gazetesi vardı. Merakından şöyle bir bakma gereksinimi duymuştu. 3. sayfa haberine takılmıştı gözleri. Başlık "Ölüm uykusu" idi. O an nefret ve sadece kin vardı gözlerinde. Anlatılan bir 3. sayfa haberi değildi onun için artık. Çok önceden bindiği bir ada vapurunda çalan bir ezgi aklına gelmişti. "Çocuklar inanın, inanın çocuklar! Güzel günler göreceğiz,

güneşli günler..." diyordu şarkıda, ama haberdeki çocukların görececek güzel günleri kalmamıştı, çalınmıştı yarınları.

Harun [14] kardeşi Ali [12] ve kuzenleri Hüseyin [14] pamuk tarlasında, pamuk toplarken yorgunluktan uyuya kalmışlardı. Bu üç güzel çocuk ve yakınları onların sonsuz uykuya yakalanacağını nereden bilebilirdi ki? Acı gerçekse saatler sonra ortaya çıkmıştı, meğerse bu beyaz altının içinde zirai ilaçlama yapılmış ve okul sıralarında ders yor-

gunluktan uyuya kalması gereken çocuklar, aşırı yorgunluktan uyuya kalıp zirai ilaçların etkisiyle zehirlenerek ölmüşlerdi...

Çocuk işçi ölümlerine bir yenisi daha eklenmiş ve bu seferki kayıtlara geçmişti. Türkiye işçi cinayetlerinde olduğu gibi çocuk işçi çalıştırma oranının da yüksek olduğu bir ülkedir. Çocuklar bizim geleceğe olan inancımız, saflığımız, yarınlarımızdır. Şimdi, bizlere düşen görev oyun oynaması gereken, ders sırasında oturması gereken çocukların, yarınları çalınmasını diye mücadeleyi büyütmeektir.

M. GÜZEL

F. DENİZ

Şan olsun

Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100.,

yeni Ekim'lerin partisinin

19. yılına...